

RECULL DE PREMSA

08/11/2013

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 accesso

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
08/11/13	Unión Profesional comparece en el Senado para defender a los colegios profesionales / EL ECONOMISTA (IURIS)	6	1
08/11/13	MOR FRANCINA BORIS, LA VEU DE LA RÀDIO I DE LA SARDANA / EL PUNT AVUI (GIRONA)	7	1
08/11/13	DEBAT SOBRE LA SITUACIÓ DELS MITJANS LOCALS / EL PUNT AVUI	8	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
08/11/13	CIU, PSC I PP AVALEN QUE TV3 EXTERNALITZI LA GESTIÓ DELS ANUNCIS / ARA	10	1
08/11/13	CIU, PSC I PP AVALEN EL PLA PER PRIVATITZAR LA PUBLICITAT A TV-3 / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	11	1
08/11/13	EL PARLAMENT AVALA LA EXTERNALIZACIÓ DE LA GESTIÓ DE LA PUBLICIDAD DE TV3 / LA RAZON (ED. CATALUNYA)	12	1
08/11/13	REBUTJADA LA PROPOSTA D'ERC DE PARALITZAR L'EXTERNALITZACIÓ DE LA PUBLICITAT DE TV3 / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	13	1
08/11/13	FABRA RECONQUISTA CANAL 9 / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	14	1
08/11/13	LA TV GREGA NO CALLA / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	15	1
08/11/13	EL WORLD PRESS PHOTO DEMANA RESPECTE / REGIO 7	16	1
08/11/13	HONRANT LA PROFESSION SOTA EL LEMA 'FACE REALITY', PHOTOGRAPHIC SOCIAL VISION PORTA EL WORLD PRESS PHOTO A BARCELONA PER NOVÉ ANY CONSECUTIU / LA VANGUARDIA (QUE FEM?)	17	1
08/11/13	LA TELEVISIÓN BUSCA UN TRAJE A MEDIDA / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	18	2
08/11/13	FABRA REPRÈN PER DECRET LLEI EL CONTROL D'RTVV PER TANCAR-LA / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	20	1
08/11/13	LA POLICIA GREGA DESALLOTJA ELS ESTUDIS DE LA TELEVISIÓ PÚBLICA / ARA	21	1
08/11/13	LA POLICÍA GRIEGA DESALOJA LA ANTIGUA TELEVISIÓN PÚBLICA / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	22	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
08/11/13	RTVV TORNA A MANS DEL GOVERN VALENCIÀ / ARA	23	2
08/11/13	UNA MOSTRA DE DIÀLEG DEL PP, PER SEBASTIÀ ALZAMORA / ARA	25	1
08/11/13	NÚÑEZ FEIJÓO REIVINDICA LA FIGURA DE LA PERIODISTA SOFÍA CASANOVA / ABC (EDICION NACIONAL)	26	1
08/11/13	EL DIRECTOR DE LA MAÑANA, RAMON PEDRÓS, HABLA EN LA CASA DE LA CULTURA DE LES BORGES BLANQUES SOBRE PERIODISMO Y POLÍTICA / LA MAÑANA DIARIO DE PONENT	27	1
08/11/13	CANAL NOU: CRÓNICA DE UNA 'REBELIÓN CONTROLADA' / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	28	1
08/11/13	MOR ALS98 ANYS FRANCINA BORIS, LA PRIMERA VEUDE RÀDIOGIRONA / ARA	29	1
08/11/13	ROSA VIDAL: "CERRAR UNA TELEVISIÓN Y ABRIR OTRA PUEDE SER FRAUDE DE LEY" / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	30	2
08/11/13	LA POLICIA DESALLOTJA LA SEU DE LA TV GREGA / EL PUNT AVUI	32	1
08/11/13	TOT RECORDANT FRANCINA BORIS / DIARI DE GIRONA	33	1
08/11/13	ESTÁ EN JUEGO LA COHESIÓN SOCIAL POR Rafael Díaz Arias / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	34	1
08/11/13	CANAL 9 I TV-3: CINC DIFERÈNCIES / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	35	1
08/11/13	ROSA VIDAL: "LOS POLÍTICOS NO HAN SOPORTADO LA GESTIÓN PROFESIONAL DE CANAL 9" / EXPANSION	36	1
08/11/13	MOR UNA TELE / EL PUNT AVUI	37	1
08/11/13	LA SOMBRA POLÍTICA QUE ACABÓ CON CANAL NOU / EL ECONOMISTA	38	1
08/11/13	CANAL 9 TRIPLICA L'AUDIÈNCIA AMB LA REVOLTA DE LA PLANTILLA / ARA	39	2
08/11/13	PLA D'EXTERMINI CONTRA EL CATALÀ / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	41	1
08/11/13	LARA CREE INVIABLE EL MODELO ESPAÑOL DE TELEVISIONES AUTONÓMICAS / EL ECONOMISTA	42	1
08/11/13	A TV3 NO LI PASSARÀ EL MATEIX... / ARA	43	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
08/11/13	ELS PRESENTADORS CELEBREN EL 8È ANIVERSARI DE CUATRO / ARA	44	1
08/11/13	MOR FRANCINA BORIS, HISTÒRICA VEU DE LA RÀDIO / EL PUNT AVUI	45	1

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

N. MARTIN

Los asesores fiscales pelean un cambio en la tributación

Los colectivos profesionales de asesores fiscales más representativos han decidido unirse para propiciar un sistema tributario más justo y equitativo, velar por los derechos y garantías de los contribuyentes e intensificar la cooperación con Hacienda. El principal objetivo buscado por estas instituciones es dotarse de un sistema tributario más racional y equitativo, más estable y homogéneo, con un mayor grado de seguridad jurídica y económica, y una aplicación y gestión de los tributos más eficiente. El acuerdo por el que se constituye la Unión de Colectivos de Profesionales del Ámbito Tributario (UCPT) fue presentado el 31 de octubre a la Dirección General de Tributos y a los responsables del Foro de Asociaciones y Colegios Profesionales Tributarios de la Agencia Estatal de Administración Tributaria (Aeat). La UCPT contará con una voz única, común y autorizada del conjunto de colectivos profesionales que operan en el ámbito tributario en los temas de interés general, a través de dos portavoces: Antonio Durán-Sindreu Buxadé (presidente de la Asociación Española de Asesores Fiscales -Aedaf-) y Rafael Gil March (Consejo General de la Abogacía Española). La Comisión Permanente de la UCPT, además de por Durán Sindreu y Gil March, estará compuesta, por José Luis Tonda Martínez, (Consejo General de Colegios de Gestores Administrativos); José María Lastras, (Asociación del Gabinete de Gestores Administrativos y Asesores Fiscales); José Castaño Semtiel, (Consejo General de Colegios Oficiales de Graduados Sociales); Pilar Arxé Fonalleras (Federación Española de Asociaciones Profesionales de Técnicos Tributarios y Asesores Fiscales); Ignacio Herrero Herrero (Consejo General de Colegios de Agentes de Aduanas); y Ana Cancelas Rodríguez (Asociación Profesional de Expertos Contables y Tributarios).

Comparecencia en el Senado. eE

Unión Profesional comparece en el Senado para defender a los colegios profesionales

El presidente de Unión Profesional (UP), Carlos Carnicer, ha comparecido en el Senado para informar sobre la posición del conjunto de las profesiones colegiadas agrupadas en UP ante el Anteproyecto de Ley de Servicios y Colegios Profesionales. Así, expuso la necesidad de atender al significado del artículo 36 de la Constitución, que recoge a los colegios profesionales como una institución diferente a los sindicatos, asociaciones y otras organizaciones, ya que representa la garantía institucional en beneficio de los derechos ciudadanos constitucionalmente reconocidos. "Nuestro modelo de colegio es reconocido y cotizado por Europa y en el mundo gracias precisamente a algunas profesiones como la arquitectura e ingenierías, entre otras, que tanto han contribuido a la Marca España", dijo Carnicer. Trasladó asimismo que el texto propuesto por el Gobierno modifica radicalmente este modelo de ejercicio en el que las 35 profesiones reunidas en UP requieren colegiación como requisito para ejercer. "En todas ellas, el objetivo es el cliente o paciente. Es lo que justifica la existencia misma del profesional y de sus órganos de ordenación y control como son los colegios profesionales y sus consejos generales o superiores". El presidente de UP apuntó el hecho de que cada colegio desarrolla sus funciones dentro de los márgenes y posibilidades de que disponen. Los cargos de las juntas, normalmente, no tienen remuneración alguna. Carnicer planteó la cuestión de por qué el Gobierno había redactado un texto de Anteproyecto en el que se percibe desconfianza hacia la institución colegial.

El Icav reclama la deuda de 2013 para los abogados del Turno de Oficio

El Consejo Valenciano de Colegios de Abogados (Icav) ha presentado un recurso para solicitar la nulidad de la Orden de la Conselleria de Justicia de diciembre de 2011 por defectos formales, que, advierte el Consejo, "podrían acabar en una sentencia que estimara sus alegaciones". Una sentencia de nulidad supondría la obligación del Consell de pagar los retrasos en los pagos conforme al baremo anterior, lo que supondría un coste adicional de 20 millones de euros. La citada Orden regula distintas cuestiones referentes al Turno de

G. LUCAS

Oficio, entre ellas la rebaja media de un 37 por ciento en las retribuciones que los letrados valencianos perciben por defender el derecho de los ciudadanos a la justicia gratuita. Así, la finalidad del recurso interpuesto por los abogados valencianos es doble: "Que los letrados de oficio perciban por el trabajo que desarrollan una retribución digna y suficiente y que se garantice de forma efectiva el derecho constitucional de defensa letrada de los ciudadanos que tienen el beneficio de la Justicia gratuita". Los abogados alegan que con una retribución media neta, de 19,82 euros por asunto tramitado, incluyendo las guardias, no se garantiza el derecho a la defensa del beneficiario de la justicia gratuita. Y añaden que los ciudadanos con menos recursos, durante el tiempo que dure la tramitación del recurso presentado, verán perjudicado su derecho.

COMUNICACIÓ

Francina Boris, el 2008, davant d'un retrat seu i amb la foto amb el seu marit. A la dreta, al locutori, i amb Miquel Martínez i el director Alexandre Figa, el 1934 ■ IMMA BOSCH I ARXIU RÀDIO GIRONA

Mor Francina Boris, la veu de la ràdio i de la sardana

■ La primera veu que es va sentir per Ràdio Girona, el 1933, va morir ahir als 98 anys ■ Defensora de la terra i de la llengua, va dirigir i presentar durant 64 anys el programa sardanista 'Nostra dansa'

Jordi Grau
GIRONA

Francina Boris i Codina, la primera veu que es va sentir per Ràdio Girona, el 1933, defensora del país i de la llengua, i especialment de la sardana, va morir ahir a l'hospital de Santa Caterina, a l'edat de 98 anys. Nascuda a Girona el gener del 1915, el seu pare la va ensenyar a llegir en català als quatre anys i aquesta formació familiar que sempre va recordar i agrair va ser bàsica perquè el 1933 fos escollida per ser la primera veu de Ràdio Girona, l'emissora degana. Li agradava recordar que havia estat deixeble de Carme Huguet, *Doña Carmen*, i que en el tribunal que la va escollir per ser la primera locutora, hi havia personalitats com Carles Rahola, Joaquim Plà i Cargol, Sobrequés i Josep Maria Dalmau. Va ser l'escollida i va passar a la història

de la ràdio, a Girona i a Catalunya.

Encara que la primera emissió regular de Ràdio Girona va ser el 10 de desembre de 1933, aviat en farà 80 anys, les proves es van iniciar per Sant Narcís. Les primeres paraules que va pronunciar la Francina van ser: "Aquí Ràdio Girona. Aquí EAJ 38, Ràdio Girona. Amics, volem que escolteu aquesta emissora. Ara tenim una veu."

En català fins al final

Un any després, amb la seva mare, es va traslladar a Barcelona per treballar a Ràdio Associació de Catalunya. Vivia al carrer Tallers, prop de les Rambles, on hi havia l'emissora. Va formar parella amb Teodor Garriga i recordava els temps d'espèndor, quan a l'emissora hi actuava una orquestra de quaranta músics i es feien emissions de cara al públic.

L'entrada de les tropes

franquistes el gener del 1939 la va agafar a peu de micròfon. Va continuar parlant en català durant dues hores i després va ser detinguda durant dos dies. Depurada, va haver de fer tasques administratives fins que, el 1942, va tornar a Girona com a locutora fins a la seva jubila-

ció, amb més de 70 anys. Va continuar, però, davant el micròfon fins a la segona meitat de la dècada del 2000, quan la salut li va impedir continuar presentant *Nostra dansa*, el programa de sardanes que havia començat a la dècada dels quaranta, en antena durant 64 anys.

Veu inoblidable

Francina Boris tenia una veu dolça, radiofònica, amb una pronúncia clara. Durant la dictadura va haver de locutar en castellà, per raons òbvies, però sempre va treballar per recuperar el català a la ràdio. Durant molts anys va presentar programes de gran

èxit popular com els de discos dedicats i *¿A quièl felicitamos hoy?*. També va dirigir programes de gran audiència com *Les hores de l'amistat*, des dels estudis de Ràdio Girona al principal del número 8 del carrer de la Força i des de la plaça Pompeu Fabra, a finals dels setanta. Però a ella li agradava més recordar programes amb guió, destinats a la recuperació de la llengua i les llibertats nacionals. Programes com *Salvem la natura*, *D'ací, d'allà d'un clar país* o *Dreceres de la nostra llengua*, alguns dels quals va presentar amb Enric Frigola, deixeble i amic.

Va conservar la veu que tants gironins recorden i va conservar l'estima dels seus oients i dels sardanistes de tot Catalunya. Va rebre la creu de Sant Jordi, la medalla Francesc Macià, el Premi Nacional de Cultura Popular, la medalla al mèrit sardanista, el reconeixement de l'Obra del Ballet Popular, la medalla al mèrit del treball i reconeixements de l'ADAC per la seva defensa de la llengua i del Col·legi de Periodistes a la trajectòria.

Li havien dedicat sis sardanes, els mestres Mas Ros, Lluís Duran, Moraleda, Salvador Dabau i Antoni Alborns. ■

La veu i el caràcter d'una estrella de la ràdio

Josep Maria Amargant, que va compartir amb ella dues dècades de feina, ho té molt clar: "Era la veu, amb majúscules." La Francina tenia caràcter i era tossuda, molt tossuda, recorda Jaume Serra, director de continguts de La SER a Catalunya. "Tenia el caràcter peculiar que només tenen les estrelles de la ràdio", recorda. Francina Boris, però, és recordada com una gran persona per tota la gent que va treballar amb ella, que va veure créixer en la vida i en

la professió. Recordava els anys del quadre de veus de Ràdio Girona amb els Aragó, Capella, Canals, Saurí, Donato, Ribas i tants d'altres. Però parlava amb afecte dels seus amics locutors. D'Enric Casademont, Albó, Amàlia Reixach, Ernest Mascort i de la gent que va veure créixer professionalment com María Jesús Medina, Amargant, Salvador Carral, Narcís Planas, Jordi Xargayó, Jordi Busquets i, sobretot, Enric Frigola. Però la figura de

Francina Boris no es podria entendre sense Miquel Vidal, el seu home, a qui va conèixer quan va tornar a Girona el 42 i amb qui va compartir la vida fins a la seva mort, el desembre del 2007. Miquel Vidal va ser cronista cultural de Ràdio Girona, impulsor com ella dels premis Prudenci Bertrana i un gran activista pel país i per la llengua, a voltes amagat per la personalitat abassegadora de la Francina. Van tenir un fill, Jordi Vidal, desaparegut fa tres anys.

PERIODISME

Debat sobre la situació dels mitjans locals

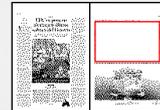
L'Observatori de la Comunicació Local de l'Institut de la Comunicació (InCom-UAB) i el Col·legi de Periodistes de Catalunya (CPC) organitzen, avui a Barcelona, una jornada sobre la situació i les perspectives dels mitjans de proximitat. Acadèmics, periodistes i representants institucionals parlaran de les transformacions que està vivint el sector i de les polítiques públiques que l'afecten. La trobada tindrà lloc a partir de les deu del matí a la seu del col·legi. La jornada començarà amb unes paraules de presentació a càrrec de José Luis Terrón Blanco, director de l'InCom, i del periodista Xavier Mas de Xaxàs. Tot seguit, s'exposaran els resultats de la recerca realitzada per l'Observatori de Comunicació Local sobre tancaments, reestructuracions i noves propostes en línia. ■ REDACCIÓ

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

CiU, PSC i PP avalen que TV3 externalitzi la gestió dels anuncis

Els crítics diuen que s'afavoreix el futur soci privat

Via lliure perquè TV3 externalitzi el departament comercial. El Parlament tomba, amb vots de CiU, PSC i PP, una moció d'ERC que volia evitar-ho perquè creu que només beneficia l'adjudicatari privat.

ÀLEX GUTIÉRREZ

BARCELONA. La direcció de la Corporació va veure ahir com CiU, PSC i PP li aplanaven el camí perquè externalitzi la gestió de la publicitat de TV3 a un grup mediàtic privat. ERC havia dut una moció al ple del Parlament en què demanava la retirada del projecte, però només va rebre els suports –insuficients– d'ICV, CUP i Ciutadans. “Els grans grups han creat agències per evitar intermediaris. Però la Corporació ho planteja just al revés. Li regalarem a un soci privat la cartera de clients”, es lamentava el diputat Sergi Sabrià, en defensar el text de la proposta.

Esquerra comptava, a priori, que podia aconseguir el suport del PSC. De fet, la qüestió ha generat debat intern a la formació i malestar en el sector del partit contrari a alterar el funcionament del servei públic. Maurici Lucena va ser qui va defen-

sar la postura dels socialistes. “No és adequat que el Parlament interfereixi permanentment en aspectes purs de gestió. Hi ha nomenat un consell de govern. Si no estem d'acord amb el funcionament del consell, el Parlament ha de decidir canviar-lo”, va argumentar.

Durant la sessió, David Fernández (CUP) va suggerir que les pressions empresarials havien tingut pes en la decisió dels socialistes: “Ens sembla que la decisió [de votar en contra de la moció] respon més a interessos que a criteris polítics”. També ICV-EUiA, de la mà de la diputada Marta Ribas, s'hi va abonar: “Avui demostrarem si pensem en la ciutadania, que són els propietaris de la televisió, o en qui ha aixecat el telèfon i els ha trucat. A qui defensen, diputats socialistes i també del PP?”, va dir abans de la votació. “I no és un aspecte pur de gestió: és de model. La mesura és innecessària, injusta i indigna”, va afegir. El partit crítica, per exemple, que l'empresa adjudicatària no tingui obligació d'augmentar els ingressos existents.

En un sentit semblant s'expressava Sabrià (“Quants semàfors verds [de diari] té com a retorn?”) I fins i

Diagnòstic
“Hi ha un problema; no podem deixar que la inèrcia continuï”, diu Batalla (CiU)

Inici
“No s'aprova externalitzar un servei sinó la privatització de TV3”, sosté el comitè

Els treballadors de TV3 van mobilitzar-se a la primavera davant del Parlament contra les retallades a la cadena. FRANCESC MELCÓN

tot Jordi Cañas, de Ciutadans, va ironitzar sobre el tema: “Amb tants adhesius semblen Fernando Alonso. Que si «Us estímem», «I love TV3»... Però al final la venen a trossos als amics, que els l'han exigit”.

Per defensar la posició oficial de l'equip directiu de la CCMA hi havia Albert Batalla (CiU): “Hi ha un problema a resoldre. No podem deixar que la inèrcia continuï”, va declarar. El convergent va recordar que Mediaset i Atresmedia copen el 85% del mercat dels anuncis de televisió i també que TV3 ha passat de facturar 153 milions el 2006 a només 60 milions aquest any. La plantilla, però, recordava aquesta setmana que és el sector televisiu en

pes el que ha patit un daltabaix i que TV3 és l'únic operador –a part dels dos gegants– que manté una ràtio d'eficiència positiva (és a dir, que recapta més publicitat que la que li pertocaria per share).

Els treballadors van rebre amb desànim la notícia. “No ho rebem com que es dona llum verda a l'externalització d'un servei, sinó que s'ha aprovat la privatització de TV3. Això serà només el primer pas”, explicava a l'ARA Núria Amat, presidenta del Comitè d'Empresa de TV3. Fonts de la direcció del PSC, en canvi, declaraven: “Ningú no s'adona que TV3 està en fallida. O es prenen decisions com aquesta o pot acabar com Canal 9”. —

DEBAT SOBRE EL MODEL AUDIOVISUAL CATALÀ

CiU, PSC i PP avalen el pla per privatitzar la publicitat a TV-3

► ERC, ICV, C's i CUP denuncien la voluntat d'afavorir grups mediàtics privats

► Els socialistes es remeten a la decisió presa pel consell de govern

EL PERIÓDICO
BARCELONA

Una pinça poc habitual al Parlament, la formada per CiU, PSC i PPC, es va aliar ahir per avalar el procés d'externalització de la publicitat obert a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA). Davant de la resta de la Cambra, els tres grups –que també ostenten la majoria en el consell de govern dels mitjans públics– van tombar part d'una moció d'ERC que instava el Govern a paralitzar el procés de privatització dels serveis comercials de la televisió pública catalana, TV-3, trencant en aquest cas l'aliança

d'estabilitat entre CiU i ERC. Els republicans, que en aquesta matèria mantenen importants diferències de criteri amb el seu soci nacionalista, van denunciar que l'externalització de la publicitat busca beneficiar determinats grups privats de comunicació.

La moció d'Esquerra emplaçava la Generalitat a frenar «de manera immediata» el procés iniciat per a la «contractació d'un servei de comercialització, promoció i intermediació en la venda d'espais publicitaris de Televisió de Catalunya», aprovat pel consell de govern de la CCMA. També s'instava a estudiar mesures alternatives amb l'objectiu de garantir «el manteniment dels serveis públics també en la publicitat».

CiU i PSC havien presentat dues esmenes a aquest punt que ERC no va acceptar, i en aquesta negativa van justificar el seu vot en contra. El diputat republicà Sergi Sabrià va denunciar que «s'està regalant a la competència la cartera de clients de TV-3», i va ironitzar, al final de la seva intervenció, dient que «haurem d'estar atents a partir d'ara als semàfors verds». La diputada d'ICV Marta Ribas va acusar els partits que recol-

La 'sociovergència' també ratifica el tancament en fals de la comissió sanitària

►► La privatització de la publicitat a TV-3 no va ser l'única aliança CiU-PSC de la jornada. Un altre acord sociovergent va ratificar la carpetada a la comissió d'investigació sobre la gestió sanitària, les conclusions de la qual eviten les irregularitats detectades en diversos consorcis. La resta de grups van titllar el dictamen de «farsa, frau i vergonya».

►► ERC es va abstenir, el PP va avalar alguns punts i ICV, C's i CUP van rebutjar les conclusions, que no exigeixen responsabilitats a gestors de consorcis perseguits per la justícia, com l'expresident de l'Institut Català de la Salut Josep Prat, l'exdirector del Servei Català de la Salut Carles Manté, l'exalcalde de Lloret Xavier Crespo i el president del grup Serhs, Ramon Bagó.

zen l'externalització d'anteposar interessos empresarials, interpellant de manera directa el grup socialista. «¿En qui estan pensant: en els ciutadans o en qui ha aixecat el telèfon? ¿El PSC a qui defensa?». I Ciutadans va insinuar la seva sospita que el beneficiari de la subcontractació serà el grup Godó.

FETS CONSUMATS // El diputat socialista Maurici Lucena va defensar el sentit del seu vot amb l'argument dels fets consumats: «És una decisió que ha pres el consell de govern de la CCMA i no és adequat que el Parlament tingui la temptació d'interferir en aspectes de gestió». A judici de CiU, el treball dels professionals del departament comercial de TVC és excel·lent, però no és suficient i s'han de «buscar *partners* per competir amb el duopoli Mediaset-Antena 3», en paraules del diputat Albert Batalla.

Els populars van reclamar que en el procés de privatització es respectin els drets dels treballadors, i van aprofitar el debat per criticar una vegada més la «festa separatista» en què, en la seva opinió, s'ha convertit TV-3. ■

El Parlament avala la externalización de la gestión de la publicidad de TV3

La moción se aprueba con los votos favorables de los grupos de CiU, PSC y PP

L.R.

BARCELONA- El Parlament avaló ayer que se externalice la gestión de la publicidad en Televisió de Catalunya (TV3), como propone el consejo de gobierno de la Corporación Catalana de Medios audiovisuales (Ccma) CCMA, con los votos a favor de CiU, PSC y PP. ERC había presentado en la cámara catalana una moción que no prosperó, donde se rechazaba esta externalización, y que apoyaron ICV y CUP, mientras que C's se abstuvo.

CiU defendió esta subcontratación porque, «aunque el trabajo de los profesionales del departamento comercial de TV3 es excelente, no es suficiente y hay que buscar 'partners' para competir con el duopolio Mediaset-Ante-

na 3», según declaró el diputado convergente Albert Batalla.

El PSC defendió el sentido de su voto porque, en palabras de su portavoz en el Parlament, Maurici Lucena, «es una decisión que tomó el consejo de gobierno de la Ccma, y no es adecuado que el Parlament tenga la tentación de interferir permanentemente en aspectos de gestión».

Desde el PP, la diputada Marisa Xandri aseguró que su grupo es partidario de que en esta y en cualquier proceso de externalización, se mantengan los derechos de los trabajadores, y criticó el tratamiento que TV3 da al debate soberanista. Además, afirmó que la

televisión autonómica hace una «fiesta separatista».

Jordi Cañas (C's) expresó su perplejidad por la decisión de ERC de llevar este asunto a debate en el Parlament, puesto que mantiene un acuerdo de estabilidad parlamentaria con CiU, y

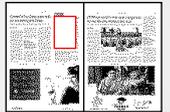
LA INICIATIVA

Es una propuesta de la dirección de la Corporación Catalana de Medios de Comunicación

aseguró que «son los republicanos y no el gobierno catalán quienes controla la CCMA», por lo que les emplazó a que «defiendan medios independientes, no independentistas».

Según Sergi Sabri (ERC), externalizar la publicidad es un error irreparable porque supone «ceder a la presión de grandes grupos privados, porque no solo se llevará la experiencia de 30 años del departamento comercial de TV3, sino también su cartera de clientes».

Marta Ribas, de ICV, lamentó el sentido de voto del PSC y aseguró que «han demostrado si la política la hacen pensando en los ciudadanos o en quien ha levantado el teléfono para llamarles. ¿Ustedes hoy, a quien defienden?». Desde la CUP, David Fernández consideró que con esta externalización, se permitirá que el concesionario de este servicio tenga unos beneficios de 16 millones y dijo que la dirección de la Ccma actúa en este tema «sin dialogo».

Rebutjada la proposta d'ERC de paralyzar l'externalització de la publicitat de TV3

COMUNICACIÓ ► El ple del Parlament va rebutjar ahir, gràcies als vots de CiU, PSC i PP, la moció presentada per ERC que pretenia "aturar de manera immediata el procés iniciat per a l'externalització de la comercialització de la publicitat de Televisió de Catalunya a través del plec de clàusules administratives particulars per a la contractació d'un servei de comercialització, promoció i intermediació en la venda d'espais publicitaris de Televisió de Catalunya, SA aprovat pel consell de govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisu- als (CCMA)". Albert Batalla (CiU) va justificar l'acord de la direcció de la CCMA en la necessitat de "redimensionar" els ingressos per publicitat de TV3, que durant els últims anys han experimentat un descens notable, davant la competència d'altres

grups de comunicació, i Maurici Lucena (PSC) va argumentar que el Parlament no podia interferir en la gestió de TV3 "saltant-se els òrgans de govern de la CCMA". Les dues formacions van presentar esmenes perquè, en lloc de la paralyzació del procés d'externalització, la moció recollís la salvaguarda dels llocs de treball i de les condicions laborals del personal que actualment exerceix la tasca dins de la CCMA, però ERC no les va acceptar. ERC va rebre el suport d'ICV-EUiA, C's i la CUP, que en línies generals van coincidir en el fet que l'externalització de la publicitat de TV3 era el primer pas per a la privatització dels mitjans públics de Catalunya, però la majoria la van sumar CiU, PSC i PP, les úniques forces representades a la CCMA. / Redacció

L'apagada de la radiotelevisió valenciana

Fabra reconquista Canal 9

► El president nomena un nou director general afí després d'aprovar un decret llei 'express'

LAURA L. DAVID
VALÈNCIA

El Govern valencià va decidir ahir tornar a recuperar el que creu que és, per dret, seu: la radiotelevisió valenciana. Davant el buit de poder –popular– en l'ens que va provocar la dimissió de la directora general, Rosa Vidal (se'n va anar dimarts adduint «ingerències polítiques i falta de confiança») i dels quatre consellers nomenats pel PP, el president Alberto Fabra va imposar el seu ordeno i mano: ahir al migdia, sense llum ni taquígrafs, Fabra reunia d'urgència (ho sol fer els divendres) el ple del Consell i aprovava un decret llei de mesures urgents que, acte seguit, publicava al Diari Oficial de la Generalitat Valenciana (DOGV) i que torna el control de RTVV a la Generalitat del PPCV.

Segons el text del decret llei, «s'ha donat una situació d'absència de govern i administració de la societat» i amb ell es pretén «el restabliment del correcte funcionament del servei públic». I així ho va traslladar a la tarda el portaveu del Consell, José Ciscar, als mitjans sense sortir-se del guió.

I amb aquesta celeritat, Fabra ja tenia substituït per a Vidal: Ernesto Moreno (madrileny, advocat i ex-director d'Administració del ruïnós Palau de les Arts) és des d'ahir a la tarda el nou director general de RTVV, a cop de decret llei. Amb ell, José Serralde, Bartolomé Orozco, Luis Bertomeu i Vicente Burgos completen el nou Consell d'Administració popular, designats per Fabra sense passar per acord parlamentari. Tots marcats per la seva trajectòria al PP o com a alts càrrecs del seu govern.

LA TELE, UNA ARMA // Abans que això passés, els consellers de l'esquerra (dos del PSPV, un de Compromís i un d'Esquerra Unida) van agafar les regnes de la radiotelevisió durant un dia. O, més ben dit, les van cedir als treballadors, que, sense pautes ni directrius, van utilitzar els informatius per repetir que Fabra pretenia tancar el mitjà «de tots els valencians». Van convertir la tele en una arma que li escopia a la cara les vergonyes al president. Però aquest miratge no va durar ni 24 hores.

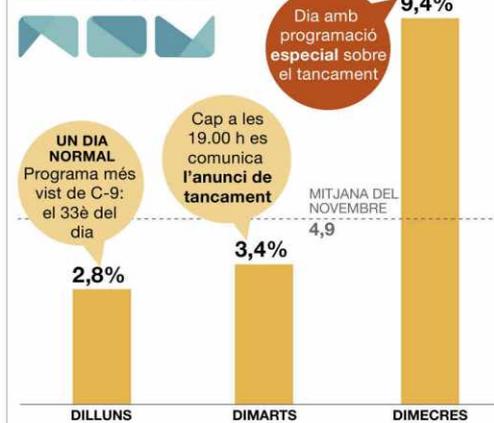
Abans del decret llei express, i durant gairebé dues jornades (dimarts i dimecres), els treballadors de RTVV havien seguit emetent els seus espais informatius (les franques de la graella de programes van ser saldades i externalitzades el mes d'agost passat) amb total llibertat, i amb el beneplàcit dels seus superiors. No obstant, lluny de la radiotelevisió plural i imparcial que els empleats que encara hi treballen (676) asse-

►► Càmera de la TV valenciana, amb una samarreta reivindicativa, durant l'emissió d'un dels informatius.

EVOLUCIÓ DE L'AUDIÈNCIA DIÀRIA DE CANAL 9

QUOTA MITJANA DE PANTALLA

Els programes més vistos al País Valencià...

DILLUNS		NOMBRE D'ESPECTADORS EN MILERS
1 A-3	El tiempo entre costuras	700
2 A-3	El tiempo entre costuras (prèvia)	469
3 A-3	El hormiguero 3.0	427
4 T-5	La voz: batallas	367
33 C-9	Noticias 9:1	166
DIMARTS		
1 TVE-1	Juventus-Madrid (Champions)	725
2 TVE-1	Telediaro 2	624
3 TVE-1	Desafío Champions	565
4 A-3	Vive cantando	414
31 C-9	Noticias 9:1	171
DIMECRES		
1 C-9	Especial informatiu tancament de RTVV	322
2 A-3	El secreto de Puente Viejo	306
3 A-3	Noticias 2	297
4 A-3	Top Chef	283
5 La Sexta	El intermedio	281

L'ANUNCI DE LA CLAUSURA FA LÍDER D'AUDIÈNCIA DEL DIA CANAL 9

València ◦ La gran expectació que va crear l'anunci del tancament, unit a l'emissió d'informatius especials (amb inusuals crítiques al PP i tractant temes fins ara censurats pels populars), va fer que

la tele valenciana registrés dimecres una quota del 9,4%, el doble de la mitjana del mes (4,9%). L'espai líder del dia, amb 322.000 espectadors (13,7%), va ser un debat, de 22.00 a 23.00 hores. ≡

guren que la Generalitat no els deixava fer, aquesta programació es va centrar gairebé exclusivament a denunciar i criticar el tancament de l'ens i la defensa dels seus llocs de treball.

Així va quedar de manifest dimecres a la nit, en un debat amb qua-

tre portaveus dels partits polítics amb representació a les Corts Valencianes. Amàlia Sebastián i Mari-bel Vilaplana, dues de les cares més populars de la manipulació exercida durant anys en la televisió pública, van tenir dificultats per moderar i van tractar de conduir cap al fu-

tur RTVV, evitant qualsevol crítica al seu passat.

MANIPULACIÓ // De la mateixa manera, tots els informatius realitzats des de l'anunci del tancament han dedicat gairebé tota la seva escalera a notícies relacionades amb el fi-

VEUS A FAVOR

LES RAONS PER AL TANCAMENT

ALICIA SÁNCHEZ-CAMACHO
◦ La presidenta del PP català va justificar ahir la decisió amb l'objectiu de garantir sanitat, educació i polítiques socials: «Demano que hi hagi una gestió dels diners públics equilibrada, que la prioritat estigui en les polítiques socials i es puguin mantenir les televisions autonòmiques que siguin rendibles, estiguin ben gestionades i no tinguin deute».

ALBERTO NÚÑEZ FEIJÓ
◦ El president de la Xunta va admetre que si a Galícia es donessin «circumstàncies similars» a les de la tele valenciana «probablement» ell hauria fet el mateix, tot i que va esgrimir que la situació de la tele gallega és «diferent», i que per això la seva proposta és «mantenir» aquest servei.

ESPERANZA AGUIRRE
◦ L'expresidenta de Madrid va opinar que l'apagada era l'únic que es podia fer quan es tractava de triar entre pagar els sous de metges i professors o tancar el canal i va confiar que no passés el mateix amb Telemadrid. «És clar quina havia de ser l'opció», va subratllar.

JOSÉ ANTONIO S. DOMÍNGUEZ
◦ El director general de Radio Televisión Madrid va assegurar que està «totalment d'acord», aplaudirà la decisió de tancar l'ens si el Govern madrileny així ho ordena per cobrir serveis bàsics, i que sempre estarà «al costat» del president Ignacio González, de qui va dir no tenir «dependència».

LEANDRO ESTEBAN
◦ El portaveu del Govern de Castella-la Manxa va dir que l'Executiu manté la idea de privatitzar Radiotelevisió Castella-la Manxa (RTVCM), però va deixar clar que ni la «regalarà» ni «malvendrà», i que espera que vinguin «temps millors».

nal de RTVV, obviant la resta de l'actualitat valenciana i esbiaixant (de manera favorable als interessos dels treballadors) les peces relatives al suport social amb què compten al carrer. Un suport que, a diferència del que transmetien fins ahir al vespre, dista de ser unànime. ≡

POLIS SOCIAL A GRÈCIA

AP / THANASSIS STAVRAKIS

►► La protesta ► Un parlamentari de Syriza forceja amb la policia davant la seu central de la radiotelevisió grega, ahir.

La TV grega no calla

Els extreballadors de la radiotelevisió pública desallotjats d'Atenes prometen seguir emetent des d'altres estudis ≡ **El Govern de Samaràs** els acusa d'«agitació política»

ANDRÉS MOURENZA
ATENES

«Cridem tots els grecs perquè vagin a l'ERT com més aviat millor. Una vegada aquesta emissió sigui interrompuda, el que vostès escoltin no serà la veu de la ràdio pública». Aquestes paraules, agòniques, van ser les últimes de Nikos Tsimbidis abans de ser desallotjat de la seu principal de la radiotelevisió pública grega (ERT). Passaven pocs minuts de les 5.30 del matí i una hora abans els agents antiavalots havien penetrat a l'edifici i recorrien les sales traient tot el personal per ordre del Govern. Tsimbidis va seguir retransmetent fins que se'l van emportar per la força.

Armats amb porres, coberts amb cascos i fent ús de gasos lacrimògens, els policies acabaven amb l'ocupació de l'edifici central de l'ERT, que s'havia prolongat gairebé cinc mesos, exactament des de l'11 de juny, quan va entrar en vigor el decret del Govern d'Andonis Samaràs que acabava de cop amb la radiotelevisió pública.

Des del tancament formal de l'ERT s'ha produït una situació surrealista: Grècia no disposava d'una televisió pública, sinó de dues. Per un costat, el Govern va

posar en marxa un canal transitori, la Televisió Pública (DT), controlat pels seus partidaris i que l'oposició ha decidit boicotejar, i, per un altre, els treballadors de l'antiga ERT, des dels centres ocupats a Atenes i altres ciutats, emetien lliurement, sense jerarquies i decidint la programació de manera assembleària. El canal era profundament antigovernamental, però tots els treballadors coincidien en el fet que, per primera vegada en les seves vides, podien explicar l'actualitat grega sense interferències dels actors polítics.

Entrada d'aire fresc

Aquests mesos de l'ERT àcrata han suposat una entrada d'aire fresc en el panorama audiovisual de Grècia, controlat per empresaris afins als conservadors i als socialdemòcrates que actualment governen en col·lisió. I, per descomptat, al Govern no li interessava.

«Es tractava d'una ocupació il·legal (...). (L'ERT) era usada per a l'agitació política», va justificar el portaveu de l'Executiu, Simos Kedioglou. En canvi, l'oposició va titllar l'entrada a l'ERT de «cop d'Estat» i els esquerrans de Syriza van presentar una moció de censura

L'ocupació de l'edifici de l'ERT s'ha prolongat durant gairebé cinc mesos

«Només volem defensar la llibertat i la legalitat», afirma una productora

contra el Govern, que serà votada diumenge. «Deu dies abans de l'aniversari de la presa del Politècnic per part de la Junta Militar (que va tenir lloc el 1973), el Govern ha envaït l'ERT de la mateixa manera», va denunciar el president de la Federació Nacional de Periodistes, Yorgos Savvidis.

Els mateixos periodistes van assegurar a aquest diari que l'acció policial és completament il·legal perquè, encara que els agents hi van anar acompanyats d'un fiscal, no hi havia una ordre judicial de desallotjament. «No sé què intenta fer el Govern responent amb la força, quan nosaltres només volem defensar la llibertat i la legalitat», va dir a EL PERIÓDICO la productora radiofònica Maria Kutsibiri, a la vegada que prometia continuar treballant per tirar endavant la programació malgrat que fa cinc mesos que no cobra, ja que, com la resta dels 2.600 extreballadors de l'ERT, està formalment acomiadada.

«Tenim molta gent que ens recolza i una vintena d'estudis encara ocupats a tot el país i continuem emetent per internet», va explicar, subratllant que els extreballadors de l'ERT estan seguint molt de prop el cas del Canal 9 valencià. ≡

Fotografia

El World Press Photo demana respecte

► La mostra torna a Barcelona després de la polèmica per la censura de la imatge d'un torero per als cartells promocionals

L'EXPOSICIÓ
World Press Photo 13
► Centre de Cultura Contemporània, carrer Montalegre, 5. Barcelona. Fins al 8 de desembre. De dimarts a dijous, d'11 a 20 h; divendres, d'11 a 21 h; dissabte, diumenge i festius, de 10 a 21 h. **Entrada:** 6 euros. Consultar descomptes a la pàgina web www.cccb.org.

EFE | BARCELONA

El Centre de Cultura Contemporània acull fins al 8 de desembre a Barcelona la 13a edició del World Press Photo, l'exposició més important de fotoperiodisme, que reuneix aquest any les 143 fotografies guanyadores del premi, entre les quals les dels espanyols Bernat Armangué, Emilio Morenatti i Daniel Ochoa de Olza. Aquest darrer és l'autor d'una imatge del torero Juan José Padilla que va ser vetada per l'Ajuntament de la ciutat comtal per a la campanya publicitària a les banderoles, fet que va generar una notable polèmica fa unes setmanes.

Silvia Omedes, directora de Photographic Social Vision, que organitza amb el CCCB l'exposició del World Press Photo a la ciutat, va comentar sobre la instantània que «ens ha ajudat, sense voler-ho, a tenir una publicitat extra». Omedes va demanar respecte per al treball del fotògraf i va afegir que seria preferible que «tota l'energia que s'ha destinat a polemitzar sobre una imatge es destinés a aprofundir sobre l'estat del món i a utilitzar el valor del fotoperiodisme per fer aquesta reflexió».

La responsable de la mostra va assegurar que en cap moment no s'han sentit censurats i va recordar que «fa nou anys que fem campanyes de comunicació de l'exposició i a l'Ajuntament els proposem diverses imatges per a les banderoles. En aquest cas, la primera fotografia no els va agradar i la segona sí».

MARTA PÉREZ/EFE

Una dona observa la fotografia de Paul Hansen que va merèixer el primer premi del concurs

No obstant això, Omedes va confessar que no saben per què no va agradar la fotografia de Daniel Ochoa a l'Ajuntament, i va argumentar que en cap cas no van pensar en la fotografia guanyadora del concurs perquè Barcelona és l'última cita d'aquesta exposició i aquesta imatge ha estat utilitzada a diverses ciutats. «Sempre intentem incloure obres dels nostres fotoperiodistes guanyadors per donar més valor al seu treball», va apuntar la directora de PSV.

Daniel Ochoa de Olza, segon premi en la categoria Retrats amb una sèrie sobre el retorn a les ares del torero Juan José Padilla, que apareix amb un pegat en un ull, va dir que ha viscut la polèmica com «un espectador, perquè jo sóc fotògraf i em dedico a fotografiar una realitat». Davant la decisió de l'Ajuntament de Barcelo-

na, va assegurar que és «conscient que, per bé o per mal, no tinc capacitat de reaccionar i la meua opinió no és interessant».

A l'exposició es pot veure la foto guanyadora d'aquesta edició, una imatge de Paul Hansen realitzada a Gaza i en què apareix una multitud que porta en braços dos nens morts després d'un bombardeig israelià. El World Press Photo exhibeix també les imatges dels cinc fotògrafs espanyols que han resultat guanyadors en les diferents categories del certamen.

A més de Daniel Ochoa, s'inclou l'obra de Pep Bonet, guanyador del World Press Photo Multimèdia amb la seva obra *Into the Shadows*, que reflecteix la vida de centenars de milers d'africans que viuen a l'interior de la ciutat de Johannesburg; i el documental *Alma*, de Miquel Dewe-

ver-Plana i Isabelle Fougère, guanyador del primer premi Documental Interactiu En línia.

Deweever-Plana va explicar que «en el futur, el terreny digital serà l'eina que permetrà al fotoperiodisme sobreviure, perquè quan un fotògraf no és assalariat d'una agència, no pot viure de la seva feina, i jo prefereixo no publicar per respecte al meu treball i la meua professió a fer-ho a canvi d'uns preus humiliants».

Un altre dels avantatges dels projectes multimèdia, que només es podran veure a Barcelona, és que «mentre a la premsa les històries s'han de resumir molt, fins al punt que la informació es torna més desinformació, en el multimèdia, en ser per Internet, no hi ha límits», va argumentar Deweever-Plana. El documental *Alma* explica les conseqüències i les arrels de

L'Ajuntament de Barcelona va vetar una fotografia de Daniel Ochoa de Olza sobre el retorn del torero Juan José Padilla

El CCCB ensenya les 143 imatges premiades en la darrera edició del certamen de fotoperiodisme

Els espectadors també podran veure el documental premiat de Miquel Deweever-Plana i Isabelle Fougère

la violència a Guatemala a partir de l'experiència d'una dona, Alma, que va voler entrar en el món dels homes per no ser víctima d'agressions masculines.

En el concurs d'enguany també van ser reconeguts Emilio Morenatti, tercer premi en Categoria Temes Contemporanis amb una imatge de les protestes de la vaga general del 29-M; i Bernat Armangué, primer premi en la categoria Notícies, per una instantània presa a Gaza.

Totes aquestes imatges estaran acompanyades per un conjunt de fotografies que recorden els fets que van tenir lloc arreu del món el 2012. Esdeveniments com la guerra de Síria, el conflicte de Gaza i els Jocs Olímpics de Londres, i altres històries, com la vida quotidiana de la població indígena nord-americana a les reserves de Dakota del Sud o la valentia de l'equip de bàsquet femení de Somàlia, enfrontat a les amenaces dels grups radicals islamistes.

En l'edició d'aquest any hi han participat 5.666 fotògrafs, procedents de 124 països, amb un total de 103.481 imatges, i els premis de les nou categories del concurs han recaigut en 57 fotògrafs, de 33 nacionalitats diferents.

HONRANT LA PROFESSIÓ

SOTA EL LEMA 'FACE REALITY', PHOTOGRAPHIC SOCIAL VISION PORTA EL WORLD PRESS PHOTO A BARCELONA PER NOVÈ ANY CONSECUTIU

Dimecres de la setmana passada va arribar al Centre de Cultura Contemporània l'exposició internacional *World Press Photo*, una mostra que per tradició (és el novè any consecutiu que arriba a Barcelona) i per visitants (prop de 35.000 l'any passat) no mereix la polèmica en què es va veure envoltada quan l'Ajuntament de la ciutat va prohibir utilitzar la fotografia del torero Juan José Padilla per a publicar l'esdeveniment.

Una vegada més, en aquest cas sota el lema *Face Reality*, *Photographic Social Vision* ofereix al públic barceloní l'oportunitat d'estar informat sobre l'estat del món no solament a través de les imatges, sinó també gràcies a la presentació a la sala dels projectes multimèdia i de l'organització de trobades amb fotògrafs premiats.

GUARDÓ

En l'edició de 2013 del *World Press Photo* hi han participat 5.666 fotògrafs de 124 nacionalitats, amb 103.481 enviaments d'imatges classificats en vuit

categories: Notícies d'actualitat, Temes d'actualitat, Temes contemporanis, Vida quotidiana, Retrats en l'entorn, Retrats, Naturalesa i Esports.

La fotografia guanyadora d'aquesta edició és del fotògraf suec Paul Hansen. Feta al novembre del 2012, la imatge immortalitza els cossos dels nens Suhaib Hijazi, de dos anys d'edat, i el seu germà gran, Muhammad, de gairebé quatre, quan són traslladats pels seus oncles a la mesquita per al seu funeral a la ciutat de Gaza. Els nens van morir després de l'atac aeri israelià del 19 de novembre, durant el qual casa seva va quedar destruïda. El seu pare, Fouad, també va resultar mort, mentre que la seva mare i els altres quatre germans van quedar greument ferits. MARC VARGAS

WORLD PRESS PHOTO 2013

Data: Fins al 8/12. **Lloc:** Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB). Montalegre, 5. Barcelona. ☉ Dt. a dg., d'11 a 20h. ☎ Universitat (L1, L2). €6 euros. ☎ 93 306 41 00. **Web:** www.cccb.cat.

UN CATALÀ PREMIAT I UNA FOTO AMB POLÈMICA

© BERNAT ARMANGUÉ, ESPANYA, THE ASSOCIATED PRESS

1r PREMI REPORTATGES GRÀFICS, NOTÍCIES D'ACTUALITAT. BERNAT ARMANGUÉ
El català Bernat Armangué ha estat reconegut per la seva sèrie de fotografies sobre Gaza, en què retrata l'ofensiva militar que Israel va llançar el 14 de novembre del 2012 contra objectius a Gaza controlats per Hamas. Els atacs es van incrementar i van incloure la prefectura de policia de Gaza i les residències de possibles activistes.

© BDANIEL OCHOA DE OLZA, ESPANYA, THE ASSOCIATED PRESS

2n PREMI. GENT, RETRATS EN L'ENTORN. DANIEL OCHOA DE OLZA

L'edició d'enguany del *World Press Photo* ha estat envoltada de polèmica per la prohibició de l'Ajuntament de Barcelona de publicar aquesta instantània premiada de Daniel Ochoa de Olza. La foto retrata al torero Juan José Padilla encasquetant-se la montera el dia que tornava a torear després que una cornada quasi li costés la vida.

La televisión busca un traje a medida

La perversión de los objetivos de servicio público ha puesto en tela de juicio los canales autonómicos ● El cierre de Canal 9 invita a refundar unos entes de menor tamaño y más austeros

ROSARIO G. GÓMEZ

Las televisiones autonómicas nacieron por las bravas. Antes de que se aprobara la ley del tercer canal, que venía a romper el ancestral monopolio de RTVE, comenzaron a emitir la catalana TV3 y la vasca ETB. Y lo hicieron pese a la recalcitrante oposición del entonces director general de la televisión estatal, José María Calviño, que intentó por todos los medios abortar la aparición de estas televisiones con un plan alternativo: que los canales regionales fueran una especie de satélites de TVE. Desde aquellos años, mediados de los ochenta, las autonómicas han crecido, han multiplicado sus canales y ocupan un hueco importante (suman casi el 10% de la audiencia) en el complejo ecosistema audiovisual.

Heredaron, en parte, los vicios de la televisión estatal: el servilismo al poder de turno, la manipulación informativa (en muy diferentes grados), el endeudamiento desmesurado... Pero también vinieron a cubrir una misión de servicio público: promoción de las lenguas cooficiales, vertebración social y cultural, acceso a los contenidos de proximidad... Ese era también el objetivo (al menos sobre el papel) de la televisión valenciana, que apagará la señal después de 24 años de vida tras la decisión adoptada el martes por el presidente regional, Alberto Fabra, de cerrar Canal 9 (ahora Nou) tras el fallo judicial que declaraba nulo el despido de un millar de trabajadores.

La vieja idea de Calviño no cayó en saco roto. Fue repescada tres décadas más tarde. El dirigente popular Esteban González Pons propuso, en vísperas de las elecciones legislativas de 2011, la creación de una federación de canales autonómicos. Su proyecto consistía en lanzar un único canal con desconexiones territoriales para así hacer más económica su gestión. Un modelo similar al de la ARD alemana, una cadena pública que actúa como si fuera un único operador aunque en realidad es la suma de los canales de todos los *länder* (Estados federados). O France 3, especializada en regiones pero centralizada. O la italiana RAI 3.

¿Sería posible una ARD a la española? ¿Cumplen las televisiones autonómicas el papel para el que fueron creadas? ¿Es sostenible el modelo? La investigadora de la Universidad de Sevilla María Lamuedra recuerda que en España existe un modelo territorial con Parlamentos propios y por ello es necesario que los poderes públicos aseguren mediante un sistema de radiotelevisión público "que los ciudadanos tienen toda la información que necesitan para elegir y vigilar a sus representantes políticos". Para que cumplan esa misión, la editora de *IC. Revista Científica de Información y Comunicación* mantiene que estos entes deben tener los suficientes recursos y sistemas de control parlamentarios y profesionales para "promover y articular la participación social y política" de los ciudadanos.

Para muchos expertos, la televisión de proximidad es una necesidad innegable. Pero la Administración debe velar por su existencia, como apunta el catedrático de Estructura de la Información Ramón Reig. España ofrece un ejemplo prácticamente único en Europa porque en ningún país existe una "complejidad de identidades nacionales" como aquí.

Las autonómicas son importantes en la vertebración cultural y social

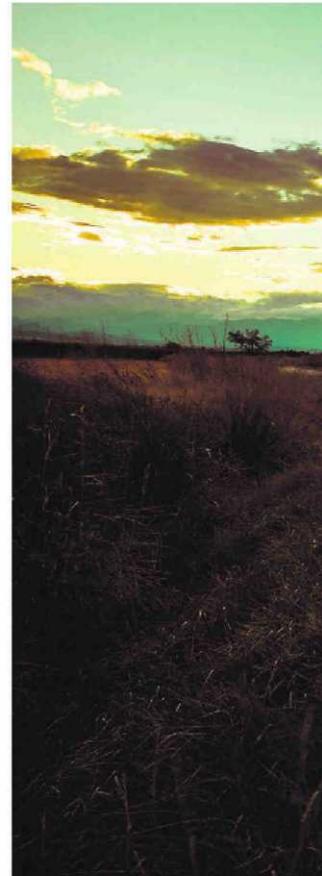
"La disyuntiva no es colegios o TV, sino asesores a dedo o TV", dice un experto

Por dejadez de las Administraciones Públicas, en muchos casos las televisiones regionales han pervertido sus objetivos. Se han saltado la misión de servicio público a la torera, han abrazado la *tebasura*, aniquilado al adversario político en los telediarios o despilarrado el dinero de los contribuyentes. "Eso es responsabilidad directa de sus gestores, de sus gobernantes y sus parlamentarios", apunta Lamuedra, que califica de "desfachatez" prácticas llevadas a cabo por los entes autonómicos, como duplicar las redacciones con periodistas afines

para manipular mejor, desarrollar una gestión clientelista y despilfarradora o provocar caídas de audiencia "para luego intentar justificar que el servicio público autonómico es inviable y no merece la pena".

En la misma línea se manifiesta Hugo Aznar, director del departamento de Ciencias Políticas, Ética y Sociología de la Universidad Cardenal Herrera de Valencia. "No es de recibo", apunta, "que la pésima gestión en el caso de RTVV del PP valenciano la pague el presente y el futuro de un medio de comunicación público, con su posible aporte de valor para la sociedad. La disyuntiva no es colegios o televisión, sino grandes eventos y asesores a dedo o televisión. Pero quizás hayamos reaccionado tarde". La experta de la Universidad de Sevilla abunda en esta idea: "Hay que pensar en la televisión de servicio público como apoyo de la sanidad, de la educación y del interés general".

Los tambores que alertaban de la deriva que estaban tomando algunos entes se venían escuchando desde hacía años. Pero nadie parecía querer oírlos. Hugo Aznar, que hace más de una década participó junto a otros expertos en la Comisión de las Cortes Valencianas sobre financiación de la RTVV, denunció entonces su mala programación y su uso partidista, así como su riesgo previsible de hundimiento. "Ya se veía venir, pero no pareció importarle a la sociedad civil valenciana, que ha reaccionado 10 años después, solo cuando el cántaro ya está roto".

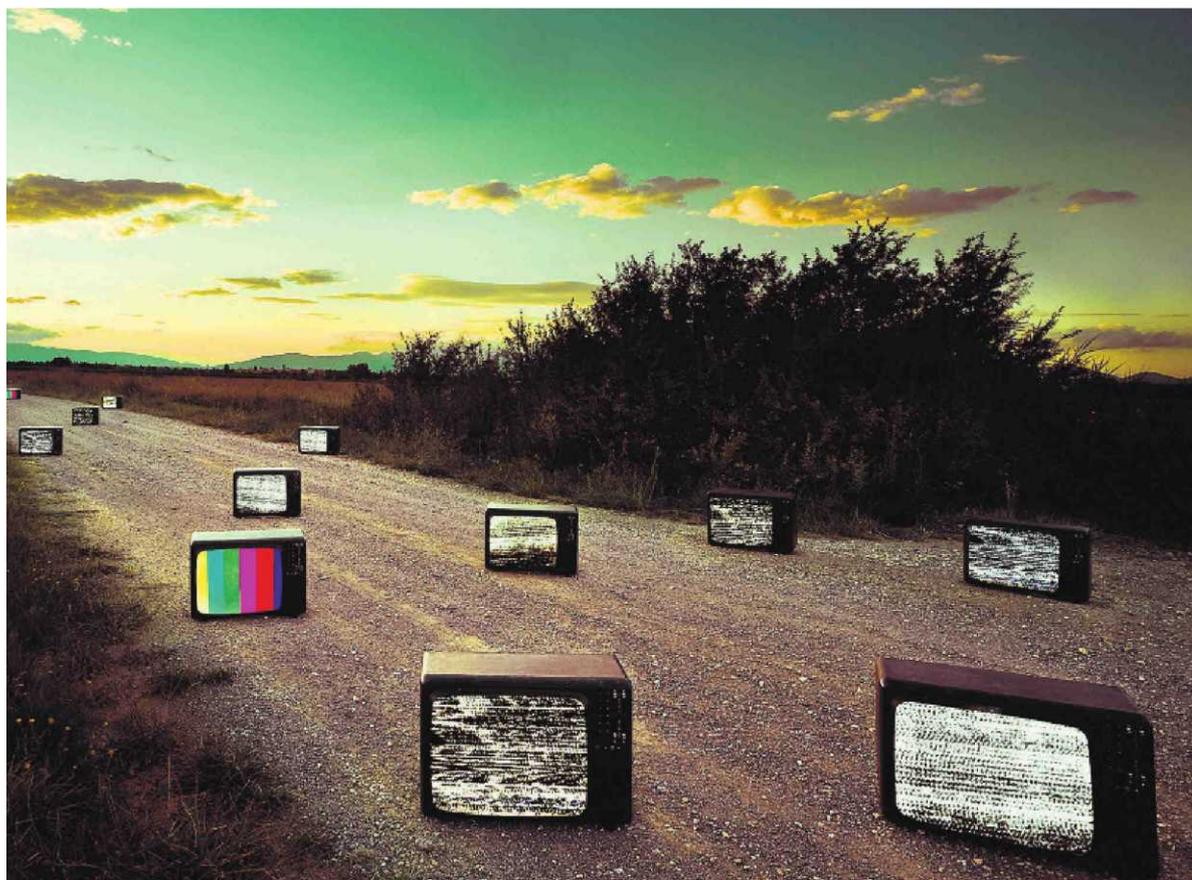

En España hay 13 cadenas autonómicas públicas y una privada. Cantabria, Navarra y La Rioja no tienen.

/ XAVIER ARNAU (GETTY IMAGES)

Políticos (salvo los del PP), entes autonómicos (a excepción de Telemadrid), asociaciones profesionales, creadores y empresarios han censurado el cierre de RTVV. Ven que los ciudadanos pierden un instrumento fundamental de vertebración entre sus provincias, comarcas y pueblos.

Antes de poner en marcha sus propios canales, algunas autonomías valoraron la posibilidad de volcar todos sus esfuerzos (también económicos) en reformar el

centro territorial de RTVE. El Gobierno andaluz se planteó esta opción (intentando quizá subirse al carro de la vieja idea de Calviño), pero la falta de acuerdo entre los dirigentes regionales y estatales abocó en el nacimiento, el 28 de febrero de 1989, de Canal Sur. Ese mismo año salieron al aire Canal 9 y Telemadrid. Luego vendrían los entes de Canarias, Baleares, Aragón, Castilla-La Mancha, Asturias, Murcia y Extremadura. Cada uno con un modelo propio.

En general, las televisiones cumplen la misión de servicio público. Pero hay que tener cuidado en cómo lo hacen, alerta el catedrático Reig, de la Universidad de Sevilla: "Se debe apostar por el entretenimiento, pero rigu-

roso, y por que existan instituciones independientes de los partidos, con profesionales y expertos también independientes que garanticen ese rigor. La planificación y gestión de los entes autonómicos debe ser racional y no sometida a caprichos, enchufismo o tráfico de influencias. Cuando se actúa así se le colocan los argumentos en bandeja a quienes desean privatizarlo todo", dice Roig tras recordar que la televisión en España sigue siendo un servicio público.

Aunque son las menos (apenas tres: Navarra, Cantabria y La Rioja) hay comunidades que viven sin canal propio. Navarra apostó por una licencia privada, aunque suscribió convenios para

que a su territorio llegara la señal de ETB. El expresidente de Cantabria Miguel Revilla nunca sintió la llamada de la televisión si bien sus ciudadanos se desplazaban a las localidades fronterizas próximas de Asturias o del País Vasco para ver los partidos de fútbol. Y La Rioja, con una población de 320.000 habitantes, tampoco se planteó dar el salto al tercer canal. Demasiado costoso para tan poca audiencia potencial.

El profesor Reig, que dirige el Laboratorio de Estudios en Comunicación, defiende la televisión de proximidad, pero no a cualquier precio. "Por ejemplo", comenta, "el rigor histórico ha disminuido mucho porque la búsqueda de identidades propias ha llevado a

veces al absurdo. La influencia política ha sido y es escandalosa. El PSOE ha denunciado en Cataluña la mano de Pujol en su momento. El PP denunció la influencia del tripartito. En Valencia, PP y PSOE hacían lo propio cuando uno u otro ocupaban el Gobierno o la oposición. Se daba el caso de que mientras en Valencia el PSOE denunciaba los manejos que de Canal 9 hacía el PP, en Andalucía el PP actuaba de forma similar contra el PSOE que monopolizaba la Junta y Canal Sur". Roig ha conocido de cerca estos episodios. El presidente del Consejo Audiovisual de Andalucía, su colega el profesor Manuel Ángel Vázquez Medel, dimitió de su puesto, harito de tanta politización.

El analista de la Universidad Cardenal Herrera de Valencia, defiende la existencia de las televisiones públicas, pero enfatiza que deben cumplir una función muy definida dando una información imparcial y apoyando la cultura, la sociedad civil y, en su caso, la lengua cooficial de la comunidad en la que operen. "Lamentablemente, un cuarto de siglo después de su nacimiento siguen en gran medida sin cumplir esa función, pero de ello es responsable la clase política, que las ha convertido en un instrumento de propaganda y de manipulación y en algunos casos incluso una fuente de enchufismo, sobresueldo y negocios turbios", explica. Pero cree que no hay que tirar al niño con el agua sucia. "Como en otros casos, la crisis actual supone un momento triste al alcanzar el máximo de deterioro de las televisiones, con

El despilfarro y la politización han sido los mayores lastres del modelo

La gran diversidad cultural y lingüística dificultan ir a un esquema federal

deudas prácticamente inasumibles e índices de audiencia por los suelos como en RTVV; pero también puede ser la ocasión de su regeneración democrática". Aznar expone que este puede ser un buen momento para la refundación de los entes regionales y para crear televisiones más pequeñas, más austeras, más humildes, con una programación con sentido público y periodistas independientes. "Y muy importante", matiza, "un Consejo de Administración formado por la sociedad civil y no por políticos". "Esto era pura ficción hasta ayer pero la situación actual ofrece una mínima oportunidad para plantearlo y no habría que desaprovecharla", concluye.

MITJANS

Fabra reprèn per decret llei el control d'RTVV per tancar-la

La mesura li permet designar un nou director de Canal 9 sense haver d'esperar l'autorització de les Corts i així atallar la rebel·lió

SALVADOR ENGUIX
 València

Alberto Fabra va voler ahir posar punt final a la rebel·lió dels treballadors d'RTVV, que havien aconseguit el control de l'ens des de la dimissió, dimecres a la tarda, de la directora general, Rosa Vidal. Els periodistes estaven emetent una programació molt crítica amb el president i contra la decisió de tancar Canal 9. Per això, per la via d'urgència, l'Executiu valencià va aprovar un decret llei que va permetre a Fabra nomenar un nou director general –Ernesto Moreno (vinculat a la gestió cultural)– sense haver d'esperar l'autorització (votació) de les Corts Valencianes. Ahora, es va nomenar quatre nous consellers en substitució dels que havien estat designats pel PP i que també havien dimittit.

Les causes del decret llei es va resumir el vicepresident valencià, José Ciscar, adduint “la ingovernabilitat” de l'ens en “no haver-hi director general i no haver-hi quòrum al consell d'administració”. A més, va justificar aquesta mesura excepcional per “la necessitat de garantir la prestació del servei públic”. El cert és que des de dimecres a la tarda la programació de Canal 9 va ser realment inusual. Moltes veus que mai no havien trobat un espai en aquest mitjà, com Escola Valenciana o l'Associació de Víctimes de l'accident del metro de València, van poder expressar-se a l'RTVV. I fins i tot hi va haver un debat polític a la nit amb representació de totes les forces parlamentàries, cosa que no havia passat mai. Una nota curiosa és que l'audiència mitjana va ascendir al 9,4%, el triple de l'habitual.

L'Executiu valencià va decidir atallar aquesta rebel·lió i va recuperar el control fins que s'acordi a les Corts Valencianes el tancament definitiu d'RTVV, que es podria produir abans de Nadal. Sobre això, Ciscar no va voler avançar terminis, però fonts consultades reconeixien que com a màxim la dissolució

JUAN CARLOS CÁRDENAS / EFE

El president Alberto Fabra, en arribar a la reunió de la junta directiva regional del PP

EL CÀLCUL DE FABRA
Tancar Canal 9
costa 70 milions
d'euros; que continui
obert, 228

DIMECRES SENSE DIRECCIÓ
RTVV va triplicar
l'audiència mitjana
en totes les franges
horàries

de l'ens serà una realitat en dos mesos. El cost ascendirà a uns 70 milions d'euros, per la readmissió dels 1.000 treballadors acomiadats per l'ERO i per l'acomodament següent –del total de 1.800– que es realitzarà en un altre ERO de liquidació.

El cost de mantenir o tancar Canal 9 va ser ahir també objecte de controvèrsia política. José Ciscar, al matí al Palament Valencià, va afirmar que complir la sentència del Tribunal Superior de Justícia de València que anul·lava l'ERO i mantenir RTVV “costaria “228 milions

d'euros, amb els quals es poden construir 57 escoles i 60 centres de salut”. Una afirmació que va en línia del que va defensar un dia abans Alberto Fabra respecte que mantenir Canal 9 suposaria tancar alguna escola o algun hospital. Argumentari que va ser severament criticat per l'oposició del PSPV-PSOE, Compromís i Esquerra Unida del País Valencià, que van coincidir a qualificar Fabra de “demagògic”. Ciscar no va voler parlar de la possibilitat que algú assumeixi responsabilitat política per la nefasta gestió de l'ens en les últimes legislatures sota govern del PP.

Ahir l'oposició i els sindicats van tornar a oferir a l'Executiu valencià la possibilitat de negociar un nou acord que impedeixi el tancament definitiu d'RTVV. Paral·lelament, nombrosos actors de la societat civil, com les cinc universitats públiques, associacions culturals com Escola Valenciana, empresaris com Federico Félix, membre de l'Associació Valenciana d'Empresaris (AVE), ajuntaments i personatges destacats de la cultura valenciana també van demanar al president, en diferents mitjans, que es reconsiderés la liquidació del Canal 9. Però per les declaracions de Ciscar queda clar que el tancament de Canal 9 no té marxa enrere i que es farà efectiu.●

Solidaritat del Parlament català

■ El Parlament de Catalunya va lamentar ahir la decisió de la Generalitat valenciana de tancar els mitjans d'RTVV per les conseqüències que pot tenir aquesta decisió sobre la presència del català als mitjans de comunicació, així com per l'acomodament de 1.700 treballadors. També es va reivindicar l'emissió de TV3 i Catalunya Ràdio a la Comunitat Valenciana. Així s'estableix en una esmena d'ICV-EUiA a una moció sobre mitjans públics que havia

presentat ERC i a la qual van donar suport tots els grups del Parlament tret del PP, que va votar-hi en contra, i Ciutadans, que es va abstenir.

El text lamenta “les conseqüències que pot comportar aquest tancament per a la presència del català en l'oferta comunicativa del País Valencià”. A més, també s'insta el Govern a “buscar noves fórmules per garantir que els mitjans de la CCMA es puguin veure i escoltar al País Valencià”. / Agències

La policia grega desallotja els estudis de la televisió pública

Els treballadors d'ERT mantenen les emissions des del juny

Durant cinc mesos, els treballadors de la televisió pública grega han autogestionat les emissions, desafiant l'ordre de tancament del govern. Ahir els antiavalots van irrompre als estudis.

CRISTINA MAS

BARCELONA. Una imatge de la seu central de la televisió pública grega recorria ahir les xarxes socials: el cadenet que havia lligat la policia a la porta estava tancat amb unes manilles. Agents antiavalots havien desallotjat de matinada els estudis d'ERT, ocupats pels treballadors, que mantenen les emissions des del juny, quan el govern conservador d'Andonis Samaràs havia decretat el tancament de la cadena.

Una dotzena de furgonetes policials van envoltar els estudis a quarts de cinc de la matinada i van desallotjar els professionals, que no van oferir resistència. Nikos Karinopoulos va radiar els últims minuts de l'emissora autogestionada, mentre la policia l'envoltava. Les seves últimes paraules van ser *Psíhi vathia*, l'equivalent grec del "No passaran".

El govern va justificar l'actuació policial: "L'edifici ha estat alliberat i hi havia moltes raons per imposar la normalitat, com ara que Grècia assumeix al gener la presidència rotativa de la Unió Europea", va dir un portaveu del govern a la cadena privada Mega TV. El desallotjament ha coincidit amb la visita dels inspectors de la *troika* a Atenes, que llimen diferències amb l'executiu sobre el pressupost del 2014 i l'abast del programa de privatitzacions. Per molts analistes, el desallotjament era un missatge de Samaràs als creditors que complirà els seus compromisos.

Concentracions a la seu

Mentre molts dels 2.700 treballadors acomiadats i ciutadans en general es concentraven davant la seu, hi va haver escenes de tensió entre diputats de Syriza, segona força política del país, i els antiavalots, que els van impedir accedir a les instal·lacions. Syriza va parlar "d'un cop d'estat contra el dret a la informació i la democràcia" i va presentar una moció de censura contra Samaràs. El tancament de la televisió grega, s'inscriu en els acords entre Atenes i els creditors internacionals per acomiadar 15.000 funcionaris aquest any.

Els antiavalots van envoltar la seu de la televisió pública per impedir-hi l'accés. JOHN KOLESIDIS / REUTERS

La televisió pública grega havia estat un dels terrenys privilegiats de nepotisme polític, però en un context d'atur rècord i d'esgotament pels efectes socials de l'austeritat, la clausura de la televisió es va viure al carrer com un atemptat democràtic i va posar en crisi el fràgil govern liderat per Samaràs. L'abandonament del grup més petit de la coalició, l'esquerra moderada de Dimar, va deixar l'executiu amb un estret marge de 153 diputats en un Parlament de 300.

Des del juny els treballadors mantenen les emissions per internet. El govern va posar en marxa una emissora interina amb 400 professionals i té previst obrir una nova televisió pública al març, tot i que no ha posat encara cap pla concret sobre la taula. Les instal·lacions dels estudis del barri d'Agia Paraskevi a la capital grega són les més importants i els treballadors que les ocupaven van voler certificar davant la policia que tot el material estava en perfecte estat de conservació. —

Nikos Mihalitsis EXDIRECTOR GENERAL DE SERVEIS TÈCNICS D'ERT

"El ministeri no vol parlar de res"

● **Com ha viscut el desallotjament?**
A les quatre de la matinada han vingut un centenar de policies. No ens esperàvem que vindrien de nit. Ens han ordenat sortir i als que s'hi han negat se'ls han endut detinguts. Els han deixat anar unes hores més tard. Després s'ha reunit molta gent a les portes de la seu central per protestar contra el desallotjament. Hi han estat més de quatre hores.

● **Què han acordat com a treballadors? Què faran a partir d'ara?**
Primer hem decidit continuar les emissions tot el dia des de la por-

ta de l'edifici. Hem fet des de fora tots els programes i els telenotícies. I sabem que un milió de grecs ho han seguit per internet. Però encara no hem decidit què farem. Demà [per avui] hi ha una manifestació al centre d'Atenes i hem de veure què passa amb la moció de censura a Samaràs, que s'ha de votar diumenge.

● **¿Hi ha alguna negociació oberta amb el govern?**
Nosaltres hem presentat moltes propostes al ministeri, però s'han negat fins i tot a discutir-les. No volen parlar de res.

La policía griega desaloja la antigua televisión pública

La ERT, cerrada y ocupada en junio, seguía emitiendo de forma pirata

M. A. SÁNCHEZ-VALLEJO
Madrid

A las 4.20 de la madrugada de ayer, ocho dotaciones de policía antidisturbios irrumpieron en compañía de un juez en la sede de la Radio Televisión Griega (ERT) para desalojar a los trabajadores que desde mediados de junio, cuando el Gobierno de Antonis Samarás cerró por sorpresa el ente, ocupaban las instalaciones. Desde allí emitían de forma pirata por Internet y frecuencias alternativas. La operación policial, que se saldó con cuatro breves detenciones, hizo así buena la amenaza del Ejecutivo de "restaurar la legalidad"—como denominó el desalojo el portavoz gubernamental—, una medida de fuerza que se esperaba desde octubre. Los trabajadores, no obstante, mostraron su disposición a seguir emitiendo y programaron manifestaciones y actos de protesta en todo el país.

Horas después, Alexis Tsi-

pras, líder de Syriza, principal partido de oposición (71 diputados) y candidato común de la izquierda unitaria europea para presidir la Comisión, planteó una moción de confianza contra el Gobierno, por considerarle carente de "mandato popular".

El cierre de la ERT se ha cobrado un alto precio político. En junio, la decisión unilateral de Samarás de cerrar el ente público provocó el abandono del Ejecutivo del socio menor de la coalición, Izquierda Democrática (Dimar, en sus siglas en griego). Ahora, Samarás y el socialista Evángelos Venizelos, número dos del Ejecutivo bipartito, evalúan los apoyos de que disponen en el Parlamento para afrontar la hipotética votación (Nueva Democracia y Pasok suman 162 escaños, más un número fluctuante de sus tránsfugas, de un total de 300 asientos). La postura del partido neonazi Aurora Dorada (18 diputados), el único de la oposición que apoyó el cierre de la emisora

El parlamentario de Syriza Níkos Voutsis trata de entrar en la sede de la ERT, ayer. / THANASSIS STAVRAKIS (AP)

en junio, es una incógnita tras la detención de parte de su cúpula a finales de septiembre.

El desalojo de la ERT tuvo lugar horas después de la quinta huelga general del año —la 35ª desde 2010— y casi a la par que el acuerdo del Gobierno griego con la troika para modificar la ley sobre ejecuciones de embargos hipotecarios (los desahucios estaban congelados en Grecia gracias a una moratoria de 2009 que prescribe ahora). Así que el cie-

rre de la ERT como sinónimo de ahorro o, como mínimo, de menor déficit —un planteamiento parecido al de la Radiotelevisión Valenciana (RTVV), según el presidente autonómico, Alberto Fabra— ha demostrado ser más un desiderátum que un cálculo con base real: desde junio Grecia no solo ha cerrado la tele, también hay planes de clausura o fusión para una docena de hospitales y ocho universidades funcionan al límite de sus recursos.

Desde mediados de julio funciona en sustitución de la ERT la nueva Televisión Pública (DT, en sus siglas griegas), con una plantilla considerablemente menor —la ERT tenía en nómina a 2.600 trabajadores— y al frente de la cual se halla, con rango de secretario de Estado, el periodista Pantelis Kapsis, antiguo trabajador de la ERT y entre noviembre de 2011 y mayo de 2012 portavoz del Gobierno tecnócrata de Lukás Papadimos.

RTVV torna a mans del govern valencià

El president Alberto Fabra reuneix el seu govern dos cops en un dia per canviar la llei i nomenar un nou director general

La televisió pública valenciana ja té nou director general, Ernesto Moreno. Es posa fi així al buit de poder generat després que hagin marxat els directius del canal, dimittits poc després de l'anunci del tancament.

SALVADOR ALMENAR

VALÈNCIA. La situació que es va viure dimecres a Radiotelevisió Valenciana (RTVV) amb els treballadors autogestionant la cadena i criticant obertament la decisió del govern valencià de tancar l'empresa va posar molt nerviosa la Generalitat Valenciana. Tant que, tal com explicava ahir l'ARA, el govern d'Alberto Fabra va estar des d'aquell mateix moment buscant la solució per recuperar el control de les emissions i posar fi a una programació que anava destapant les vergonyes de com els governs del PP del País Valencià havien manipulat certes informacions en benefici propi a la radiotelevisió pública.

La complexitat legislativa que suposava nomenar un nou director general i quatre representants més del PP en el consell d'administració va obligar el govern a recórrer a l'aprovació d'un decret llei que modifiqués l'estatut de Radiotelevisió Valenciana i així poder nomenar cinc consellers que ocupessin aquests llocs vacants sense haver de tenir el vistiplau de les Corts Valencianes. L'antiga directora general i també els representants del PP en el consell d'administració van presentar la seva dimissió entre dimecres a la nit i ahir al matí.

L'oposició va qualificar aquesta maniobra de "cacicada" i de "cop d'estat legislatiu", però era l'única solució possible perquè la Generalitat Valenciana tallés la sangria que suposava hores i hores de programació denunciant la mesura dràstica adoptada per l'executiu autonòmic de tancar RTVV i així no acatar i complir amb la sentència que anul·lava l'expedient de regulació d'ocupació aplicada en les diverses societats de l'ens públic i que obligava a readmetre els mil treballadors acomiadats.

La justificació de la Generalitat Valenciana per adoptar aquesta mesura va ser l'"absència de govern i administració" que regia la cadena pública des de la dimissió de Vidal. Així, el decret aprovat pel ple del govern assenyala: "En aquells supòsits en els quals, com a conseqüència del cessament, destitució o renúncia dels seus membres, el consell d'administració no pugui aconseguir el quòrum necessari per adoptar acords, s'habilita la junta general perquè nomeni provisionalment tots els càrrecs vacants, inclòs si escau el director o directora general". La junta general és en aquesta entitat el mateix govern valencià, de manera que així Fabra i el seu equip trobaven l'esclatxa legal per posar al capdavant de RTVV gent de confiança.

En una segona reunió extraordinària del govern es va prendre la decisió de nomenar Ernesto Moreno director general i José Serralde, Bartolomé Orozco, Lluís Bertomeu i Vicente Burgos membres del consell d'administració de RTVV. Moreno, que també formarà part del consell a proposta del PP, era fins ahir el gestor del hòlding públic Cul-

turArts, depenent de la Generalitat Valenciana. Amb aquests nomenaments el consell tornarà a tenir nou membres i podrà prendre qualsevol decisió, ja que ahir els quatre vots dels consellers de l'oposició no reunien el quòrum necessari, fixat en cinc vots per llei.

Un informatiu encara crític

Segons les paraules del vicepresident José Ciscar, amb aquests nomenaments es posava fi a la situació d'"ingovernabilitat" que patia Canal 9 i es podia tornar a "garantir" la prestació del servei públic que marca el contracte programa. Una programació que dimecres "no es va complir" perquè els treballadors van decidir alterar-la, va explicar Ciscar.

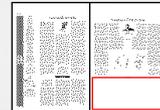
L'intent del govern Fabra de tornar a agafar les regnes de la radiotelevisió pública valenciana no ha tingut, de moment, incidència en la política informativa plural i crítica amb el govern practicada des de dimecres a la televisió. L'informatiu d'ahir a la nit va tornar a carregar contra l'última decisió del govern valencià i a les pantalles es va poder llegir l'etiqueta "RTVV no es tanca".

A L'ESPERA

Interior d'una de les sales de control de Canal 9 ahir. Els treballadors mantenen la programació, mentre hi ha un buit de poder. DANIEL GARCIA-SALA

Una mostra de diàleg del PP

• Potser l'única derivada mínimament positiva del tancament de Canal 9 és que ara, quan ja saben que hi tenen les hores comptades, els seus professionals es decideixen a treure'n a la llum els draps bruts, que són tan bruts que no són ni draps, sinó més aviat parracs d'aspecte bituminós i lamentable. Des d'implicacions amb la corrupta xarxa Gürtel fins a la multiplicació per quaranta del deute de la Radiotelevisió Valenciana en els anys de govern del PP, cada tallada que en surt fa que el plat sigui més saborós i més nauseabund. I, tal com explicava ahir l'ARA des de València, sembla que ens podem preparar per rebre emocions fortes: el govern d'Alberto Fabra té tanta pressa per fer efectiu el tancament de Canal 9 que ha recorregut al recurs predilecte dels governs del PP, el decret llei. Així s'estalvien que els periodistes de la televisió valenciana es puguin estar trenta dies esbra-

vant-se a gust explicant les interioritats de la casa, en programacions especials que es podien convertir perfectament en material de col·leccionista. El de Canal 9 i el de Televisió de Mallorca, també liquidada fa dos anys pel PP, deuen ser els primers casos coneguts en el món occidental de mitjans públics que es veuen obligats a dedicar els seus últims dies d'existència a denunciar els abusos de poder dels quals han estat víctimes.

• Abusos de poder que arriben fins a nivells paroxístics en el cas de la televisió valenciana. Entre tota la porqueria que està emergint a la superfície, crida poderosament l'atenció el cas de qui va ser secretari general de RTVV, Vicente Sanz, imputat per

SEBASTIÀ ALZAMORA

EScriptor

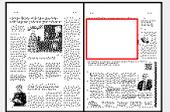
A la televisió valenciana els abusos de poder arriben a nivells paroxístics

haver aprofitat (presumptament) el seu càrrec directiu per abusar sexualment, com a mínim, de tres treballadores de Canal 9. Si els fets es demostren, sembla que el tal Sanz tenia un estil molt peculiar d'entendre les bones pràctiques en la direcció d'un ens públic.

• Les suposades apetències sexuals de Vicente Sanz eren, com a mínim, heterodoxes, i tan passades de voltes que no en reproduïrem aquí la llista, perquè aquesta és una columna diürna i a vostè se li podria entrar el cafè amb llet en llegir-les. N'hi ha prou d'esmentar, per no entrar en detalls encara més escabrosos i lamentables, que una de les diversions del secretari general Vicente Sanz hauria consistit

a exhibir el seu membre viril davant de la seves subordinades i a exigir-los que hi fessin el que ell delicadament anomenava "una xupaeta". No fa gràcia, ni tan sols com a presumpta imputació d'un pobre diable.

• Entra dins la versemblança que aquesta manera d'exercir el poder pugui ser aplaudida per personatges com Francisco Correa o el Bigotes, per mencionar dos individus que han contribuït decisivament a definir la línia estètica i moral del PP, no tan sols al País Valencià sinó també a tot Espanya. Al cap i la fi, és cert que totes les criatures vivents acaben actuant d'acord amb la seva pròpia naturalesa. És per això que ens preguntem si les presumptes pràctiques del directiu Sanz no són una mostra exacta del que entén el PP quan parla de diàleg.

Núñez Feijóo reivindica la figura de la periodista Sofía Casanova

La Casa del Lector homenajeó ayer a la corresponsal de guerra, colaboradora de ABC

S. G.
MADRID

Ayer muchas voces se unieron en la Casa del Lector para reivindicar y hacer justicia a la figura de Sofía Casanova, considerada por muchos, entre ellos el presidente de la Xunta de Galicia, Alberto Núñez Feijóo, como «la primera mujer corresponsal de guerra». Una valiente periodista que allá por principios del siglo pasado, y durante dos décadas, ejerció su brillante labor en las páginas de ABC, relatando «desde primera línea» la I Guerra Mundial o la Revolución rusa, como subrayó Luis Ventoso, director adjunto de ABC, quien considera que el desconocimiento de su figura se debe «a que la Historia de España de los últimos años se ha escrito desde la izquierda, y ella estaba señalada».

Nacida en Galicia, pero instalada, por matrimonio, en Polonia, Casanova fue

Alberto Núñez Feijóo y César Antonio Molina, durante el acto

ANGEL NAVARRETE

recordada ayer con la proyección del documental «La otra Galicia», de Marcos Gallego, y una mesa redonda, en la que también participaron el director de la Casa del Lector, César Antonio Molina –«fue un fantástico puente de unión entre dos países con historias muy diferentes pero unidos por el paisaje, por la música...»–; la tataranieta de Casanova, Joanna Kujawinska, quien aseguró

que aquel coraje lo han heredado las mujeres de la familia; el embajador de Polonia en España, Tomasz Arabski, y su biógrafa, Rosario Martínez, que la definió como una mujer «sumamente española pero profundamente polaca». Núñez Feijóo, que clausuró el acto, destacó que «en tiempos de ferocidad la periodista ejerció su trabajo en lo que considero era el germen del europeísmo».

El director de LA MAÑANA, Ramon Pedrós, habla en la Casa de la Cultura de les Borges Blanques sobre periodismo y política

En su conferencia, dentro del curso de L'Aula d'Extensió Universitària Les Garrigues, Ramon Pedrós explicó ayer ejemplos muy diversos de patriotismo, vividos en su etapa como corresponsal en Moscú, Washington y Bruselas, para destacar los valores que han sido capaces de mover a los pueblos en determinadas y difíciles encrucijadas.

Canal Nou: crónica de una 'rebelión controlada'

Los trabajadores proponen volver a una programación estándar

DANIEL BORRÁS / Valencia

La programación de Canal Nou del miércoles fue un éxito de audiencia: el especial contra el cierre registró un 9,4% y el debate político un 13,7%. Pero fue un espejismo irreplicable. La audacia implica riesgo; pero el riesgo no es asumible a largo plazo si se aspira a sobrevivir. Por eso, la programación de ayer fue *normal*. Esa era, al menos, la intención de los trabajadores, que decidieron a primera hora informar. Sin más.

La sensación en la televisión autonómica valenciana era de calma tensa, de falsa tranquilidad. Pero sí había control. Todos los puestos de mando por encima de un jefe de sección dimitieron y, entre éstos y los editores, se creó una nueva jerarquía. «Nuestra intención es hacer lo mismo que ayer, lo mismo que hace un mes», explican desde dentro. Y dicen más: «No entiendo de dónde sale eso de la rebelión, aquí estamos trabajando como siempre».

Sí se apreció el establecimiento de un cierto toque *asambleario*. Esto es, el editor propone un tema o un enfoque que se debaten en común (no existen decisiones absolutas ahora). Pero el orden era evidente. No se montaron barricadas, no había muros de sillas apiladas ni hogueras en el aparcamiento. Había zonas vacías, «pero ya estaban así antes»; y cierta sensación de espacios inutilizados, «pero es que hay mucha menos gente tras los despedidos», según explicaron.

Durante la mañana de ayer, al menos antes del anuncio del Gobierno valenciano de aprobar un decreto ley para tratar de recuperar el control de la televisión autonómica, la idea era dejar de lado los pro-

blemas porque no cumplía con el contrato. El presentador Frederic Ferri le respondía en directo: «Ha mentido, hemos seguido dando servicio público, servicio a quien nos paga».

blemas porque no cumplía con el contrato. El presentador Frederic Ferri le respondía en directo: «Ha mentido, hemos seguido dando servicio público, servicio a quien nos paga».

Los trabajadores de Canal Nou, ayer, realizando un programa. / JOSÉ CUELLAR

La Policía registró a la salida del edificio los bolsos de algunos empleados

gramas especiales del miércoles: espacios donde se mezclaba la auto-critica extrema (reconocieron que su tratamiento del accidente del metro de 2006 fue «indigno»), la autocomplacencia recordando viejos logros y la crítica dura al actual Gobierno valenciano.

Otro asunto complejo fue la seguridad. Hubo más tranquilidad que el miércoles, según los empleados consultados, pero también alguna sorpresa. La periodista Maribel Vilaplana apuntó que, «después de 16 años, a la salida, la Policía» le ha habido pedido «que enseñe el bolso... dan ganas de llorar». No fue el único caso denunciado.

elradar

La locutora Francina Boris a l'estudi de Ràdio Girona. ARXIU MUNICIPAL DE GIRONA

Mor als 98 anys Francina Boris, la primera veu de Ràdio Girona

ARA

Francina Boris, un dels referents de la ràdio a Catalunya, va morir ahir a Girona als 98 anys. Més coneguda com a Paquita Boris, la locutora, nascuda el 1915, va ser una pionera de la ràdio en català i era un referent en la difusió de la sardana i la cultura popular, especialment a través del programa *Nostra dansa*, estrenat als anys 50 i que va presentar a Ràdio Girona fins fa deu anys.

El 1933, amb 18 anys, Boris va ser la primera veu de l'emissora gironina, que actualment forma part de la cadena SER però que en aquell moment era una filial de Ràdio Associació de Catalunya. "Aquí Ràdio Girona. Aquí EAJ-38 Ràdio Girona. Amics, volem que escolteu aquesta emissora. Ara tenim una veu", van ser les seves primeres paraules. Mesos després es traslladaria a l'emissora de Barcelona, on va treballar fins al final de la

Guerra Civil. De fet, durant el conflicte bèl·lic ella va ser una de les encarregades de llegir els butlletins de guerra des del Palau de la Generalitat. El 1942, quan les noves autoritats franquistes van aixecar el càstig als locutors republicans, Boris va tornar a Ràdio Girona, on des de la dècada dels 50 va conduir cada diumenge *Nostra dansa*. A la mateixa emissora també va presentar *Les hores de l'amistat* i *Salvem la natura*.

El conseller de Cultura, Ferran Mascarell, va destacar-ne ahir el "compromís" amb "la cultura i la llengua catalana". "Va ser una pionera, una personalitat clau que, en un període especialment difícil, va fer els primers passos per incorporar la llengua catalana als mitjans de comunicació des del rigor professional i la constància a través dels seus programes", va remarcar, i va parlar de la seva mort com "una trista pèrdua per al món sardanista", que hi tenia un "referent molt estimat".

ROSA VIDAL Ex directora general de Radio Televisión Valenciana

“Cerrar una televisión y abrir otra puede ser fraude de ley”

FERRAN BONO, Valencia

Rosa Vidal (Castellón, 1970) ha durado siete meses como directora general de Radio Televisión Valenciana (RTVV). La Generalitat la culpó de la nulidad del Expediente de Regulación de Empleo (ERE) que despidió a 1.000 trabajadores. La abogada del Estado se revolvió acusando al Consell de mentir y dimitió tras el anuncio de cierre de RTVV. Ayer afirmaba que ya es hora de que los políticos, cuya gestión ha sobredimensionado la plantilla y generado una deuda de 1.126 millones de euros, asuman responsabilidades.

Pregunta. ¿Pensó en la posibilidad de cierre de RTVV?

Respuesta. Sí, era consciente de la situación económica de la Generalitat.

P. Ante la sentencia de nulidad ¿Cuál era su plan?

R. Nadie del Consell lo preguntó. Teníamos tres posibilidades estudiadas, entre ellas, el cierre. Pero la más real y de menor coste era no recurrir, tomar medidas, bajar sueldos, hacer prejubilaciones y un nuevo ERE. RTVV no es sostenible con 1.700 trabajadores que hubiera tenido la plantilla con la readmisión de los despedidos.

P. Tal vez el propósito sea cerrar RTVV y abrir otra más pequeña, según apuntan algunos.

R. Jurídicamente no lo veo. No se puede cerrar y posterior-

mente utilizar una vía para llegar al mismo resultado en un tiempo breve. Cerrar la televisión y abrir otra de este modo puede ser considerado un fraude de ley.

P. Alberto Fabra, presidente valenciano, la promovió y después la responsabilizó. ¿Le ha decepcionado?

R. Me ha sorprendido. Mantenia una relación cordial con él como profesional independiente y le agradezco que pensara en mí para desempeñar el cargo.

P. La sentencia contempla 10 o 12 fundamentos para estimar la impugnación del ERE, de los cuales dos se dieron en su mandato por repescar a casi 200 trabajadores. ¿Fue un error?

R. No. Y fue una decisión de

Rosa Vidal, ayer en Valencia. / JOSÉ JORDÁN

los miembros del PP del Consejo de Administración, sobre la base del mantenimiento del servicio público. Teníamos informes técnicos que nos aseguraban que nos

íbamos a fundido en negro el 1 de septiembre si no contábamos con más técnicos.

P. ¿Sabía que se metía en la boca del lobo cuando lo aceptó?

R. Era bastante consciente, pero era un reto profesional. Pensaba que podíamos gestionar y la realidad nos ha dado la razón. En siete meses hemos redactado un contrato programa, fusionado dos canales, finalizado el ERE y externalizado 1.700 horas. En abril, la empresa tenía 3,3 millones de pérdidas e íbamos a cerrar el año con beneficios. La gestión era sostenible y plural.

P. ¿Ha habido tanta manipulación?

R. Soy valenciana, he visto Canal 9, pero cuando me llaman para dirigirla, la verdad es que no la veía nada. Hacía años que no me gustaba y en la mente tenía, evi-

dentemente, que había informaciones que no salían nunca.

P. ¿Ha sufrido presiones e injerencias políticas?

R. Sí. Pero a mi nivel las he podido frenar. No sé si los trabajadores las han recibido.

P. ¿De quién y de dónde venían esas presiones?

R. Del entorno de Presidencia.

P. Hace unas semanas, invitó a los trabajadores a denunciar por correo las presiones y manipulaciones. ¿Recibió mensajes?

R. No. Sí he recibido muchos *e-mails* de trabajadores y de extra-trabajadores de apoyo a la gestión. Y el comité de empresa me pidió que siguiera.

P. ¿Qué hizo en la jornada de autogestión de los trabajadores que ofrecieron el miércoles una programación crítica con el PP y con el cierre?

R. Me reuní con mi equipo directivo y decidimos dimitir. A partir de ahí, no tomábamos ninguna decisión. Por la tarde, los miembros del Consejo de Administración del PP presentamos la dimisión.

P. ¿Qué ambiente encontró al entrar en RTVV? ¿Llegó a tratar con Vicente Sanz, exdirectivo y hombre fuerte del PP en la televisión durante un decenio, ahora a la espera de juicio por abusos sexuales a tres trabajadores de su confianza?

R. Psicológicamente la plantilla estaba muy tocada. Un año de ERE; otro previo... A Sanz ni lo conocí. Si hubiera estado en la casa no habría aceptado el cargo.

P. ¿Ha tenido alguna relación con la investigación que imputa a exdirectivos de RTVV en el caso Gürtel por el saqueo en la visita del Papa en 2006?

R. He tenido que trasladar al juzgado algunos datos que se me han pedido dentro del secreto sumarial.

P. ¿Qué opina de que la Generalitat no asuma ninguna responsabilidad por su gestión?

R. Como ciudadana me siento muy desapegada de la política. Esta empresa tiene una deuda impresionante que no se genera en un día. Todos deberían empezar a aceptar responsabilidades.

La policia desallotja la seu de la TV grega

Redacció
ATENES

La policia antiavalots grega va desallotjar ahir a la matinada la seu central a Atenes de la televisió pública ERT. Malgrat això els treballadors de la televisió continuen emetent els seus informatius. Les

emissions són possibles gràcies al fet que el tercer canal d'ERT3 a Salònica i altres estacions de ràdio continuen ocupats pels treballadors. La programació s'emet per internet, com s'ha fet en els cinc mesos que ha durat l'ocupació. El portaveu del govern, Simos Kedikoglu, va

llançar una advertència als treballadors que continuen retransmetent, en afirmar que "l'emissió del senyal d'ERT pels seus extreballadors és un acte de pirateria inadmissible".

Els agents antiavalots mantenen acordonat l'edifici desallotjat, davant els manifestants. ■

La diputada de l'oposició Ioanna Gaitani s'enfronta als policies antiavalots que acordonen la seu central de la televisió pública grega ERT a Atenes ■ SIMELA PANTZARTZI / EFE

En aquests moments colpidors en què els bons amics i directors de Ràdio Girona i **Diari de Girona** acaben de fer-me saber el traspàs de la **Francina**, la meva memòria em porta anys enrere per recordar-la com aquella gran persona amb la qual vaig treballar durant una bona colla d'anys. Fou un llunyà 6 de juny de 1970 quan per primera vegada vaig posar-me davant els micròfons d'EAJ38 Ràdio Girona des dels estudis del carrer de la Força 8, principal, al costat de la Francina, la qual ensenyà a un jovenet com jo a fer les primeres passes i endinsar-se en els secrets del món radiofònic i periodístic.

La Francina sempre estava a punt per ajudar tothom. La seva petjada en forma de veu a través de les ones ha marcat un bon nombre de gironins que en aquells temps de poca televisió i molta dictadura va atrevir-se

TOT RECORDANT FRANCINA BORIS

Josep M. Amargant i Codina

EXLOCUTOR DE RÀDIO GIRONA

a començar tot un seguit de programes en català. Recordo amb molt d'afecte el programa *Nostra dansa*, que s'iniciava amb la sardana *Girona 1808*, *Les hores de l'amistat*, *D'ací d'allà d'un clar país*, *Dreces de la nostra llengua* i *Què en sabem de Catalunya?*, entre d'altres.

Recordo també els problemes de censura que havíem d'esquivar amb el Ministerio de Información y Turismo i com el director de l'emissora, fumant, això sí, un cigar rere l'altre, havia de capejar la situació. La memòria em porta a pensar en aquells vespres d'hivern davant l'entrada de Ràdio Girona, on hi havia un enorme mural que deia «*Las posibilidades de la radiofusión son infinitas*» quan en **Miquel**, el seu marit, la venia a buscar.

Recordo els primers programes esportius amb l'**Ernest Mascort**, o amb en **Narcís Planas**, o amb el mateix **Jordi Xargayó**, avui director del **Diari de Girona**, o en **Jordi Grau**, director adjunt d'*El Punt Avui*, o en **Jordi Bosch**, president d'Endemol; en **Ramon Rovira**; en **Lluís Falgàs** de TVE; o en **Carlos**

Losada, cap d'informatius de la COPE, i molts d'altres. Tots ells uns grans professionals del periodisme actual que es varen forjar en els bons temps al planter de Ràdio Girona al costat de la Francina, i d'altres companys que per manca d'espai no he esmentat i amb els quals encara avui compartim records i informacions d'actualitat, cadascun de nosaltres des de la seva vessant.

La veu de la Francina, aquella veu precursora de Ràdio Associació de Catalunya, no emmudirà mai. La seva mort ens ha deixat una mica més orfes. Avui és un dia de novembre trist i una mica més buit. En **Jaume Pol**, en **Pepe Vilà**, l'**Ignasi Irazu**... i, ara la Francina.

Descansa en pau Francina, figura cabdal de la radiofúsió gironina. Sempre em quedarà la teva veu gravada en les velles cintes dels Sony.

Está en juego la cohesión social

ANÁLISIS

Rafael Díaz Arias

El cierre salvaje de la radiotelevisión pública valenciana es un síntoma más de una grave patología de nuestra democracia: el entendimiento de la comunicación como propaganda y de los medios públicos como propiedad privada del partido gobernante. Despilfarro, amiguismo, corrupción, manipulación han sido las consecuencias, ahora invocadas por los mismos ejecutores de estos abusos, para dar el tiro de gracia a los servicios públicos audiovisuales.

Las autonómicas han sido un elemento importante del desarrollo del Estado de las Autonomías. Sin ellas no se habrían consolidado espacios públicos, identidades colec-

tivas, en nacionalidades y regiones. Y, desde luego, han sido factor esencial para el desarrollo de las lenguas propias. Se podría haber optado por un sistema cooperativo como el alemán, con potentes radiodifusores públicos regionales federados en una cadena nacional, pero se impuso el modelo de organismos independientes. Las autonómicas de primera generación, las de las comunidades más importantes, copiaron el viejo modelo mastodóntico y manipulador de la RTVE del Estatuto de 1980. Y pretendieron ser cadenas nacionales, olvidando muchas veces lo local. Algunas siguieron el ejemplo de regeneración democrática de RTVE en 2006, para luego, como la corporación estatal, volver sobre sus pasos y aumentar el control gubernamental. Otras, como Telemadrid o la valenciana se

fueron hundiendo más y más en el pozo de la manipulación y el descrédito. Mientras, las de segunda generación, minimalistas, externalizaban sus servicios a productoras amigas, incluidos los informativos cuando Rajoy modificó la norma para permitirlo.

El futuro de estos operadores dependerá de la solución que se dé a la estructura territorial de España. Después de la desaparición de medios privados locales y regionales, las públicas son más imprescindibles para la cohesión social. Pero no a cualquier precio. La independencia y neutralidad política tienen que estar garantizadas por una selección abierta de gestores no políticos y por instituciones de pluralismo interno como los consejos profesionales. Los Parlamentos autónomos tienen que diseñar una misión de servicio público realista

y asignar una financiación suficiente y estable. Deben ser foro político abierto, sí, pero también promover la cultura (sin provincialismos folclóricos), hacer visible y dar la palabra a los que no la tienen, atender al centro y a los territorios remotos y despojados, desarrollar una producción propia y dinamizar la industria audiovisual regional. No hay servicio público sin público, pero hoy su medida no pueden ser solo los índices de audiencia. Lo importante es la rentabilidad social, a qué públicos (mayoritarios y minoritarios) se sirve y qué servicios se prestan. Una cadena generalista austera puede cumplir esta función, complementada con servicios especializados en la Red y contenidos de calidad entregados a la carta. Sin pretender ser la BBC o RTVE. Y —¿por qué no?— sindicando programas en una cadena estatal.

Rafael Díaz Arias es profesor de Periodismo de la Universidad Complutense.

La clau

A mics residents a Madrid però aliens al pensament únic que hi impera em pregunten per què la premsa catalana presta tanta atenció a la demolició de Canal 9 però renuncia a disseccionar les seves similituds amb TV-3. Tot i les bones intencions dels qui la formulen, la pregunta parteix del desconeixement –ningú a Madrid segueix les televisions autonòmiques– i d'una idea preconcebuda: la manipulació informativa, el biaix ideològic i el malbaratament han anat de costat amb tots els «tercers canals», que és com defineixen aquestes cadenes a la capital. En resposta a aquesta legítima inquietud, heus aquí (només) cinc diferències. N'hi ha més.

- 1.- TV-3 va néixer el 1984 per reequi-

Canal 9 i TV-3: cinc diferències

ENRIC
Hernández
DIRECTOR

librar lingüísticament una oferta audiovisual en què el català tenia una presència marginal, i que amb la posterior irrupció de les privades hauria estat directament irrisòria.

Cinc anys més tard, el socialisme valencià va concebre Canal 9 com a dic de contenció davant el pancatalanisme, i més tard el PP el va convertir en punta de llança del *blaverisme*. Conjurada l'amenaça, la muralla catòlica ja no tenia utilitat.

2.- Canal 9 va obrir la porta al castellà i va apostar per la teleporqueria de *Tómbola*, en pugna amb les televisions privades però sense que això li brindés el lideratge en audiència. TV-3 va preferir jugar la carta d'una producció pròpia de qualitat i proximitat, sense perdre la batalla del *share*.

3.- Si el socialista **Joan Lerma** va governar amb puny de ferro Canal 9, **Eduardo Zaplana** (PP) va doblar l'aposta de la propaganda informativa, mentre la redacció de TV-3 conquistava una envejable autonomia

editorial compatible amb uns salaris ara subjectes a discussió.

4.- La porta giratòria entre el PP i Canal 9 no es va limitar als càrrecs polítics; també va afectar el repartiment de prebendes i comissions, com reflecteix el sumari del *cas Gürtel*. Les productores que copen la programació de TV-3 no tenen (nítides) vinculacions partidistes.

5.- El deute de Canal 9 puja a 1.200 milions; el de TV-3, a 7,5.

Interessos ocults

Dit això, el risc que s'utilitzi TV-3 en benefici dels interessos ocults de grups privats no està, ni de bon tros, conjurat. Estiguem atents.

 @Enric_Hernandez

Rosa Vidal, ex directora general de RTVV. /Miguel Ángel Polo.

“Los políticos no han soportado la gestión profesional de Canal 9”

Según Rosa Vidal, exdirectora de RTVV

J.Brines. Valencia

Rosa Vidal ha estado siete meses al cargo de Radio Televisión Valenciana (RTVV). Su nombramiento se presentó como la llegada de un perfil técnico, pero el Gobierno valenciano decidió el cierre de la compañía y Vidal sólo tardó unas horas en presentar su dimisión. En una entrevista con EXPANSIÓN, considera que, en este caso, “la clase política no ha sabido soportar una gestión profesional e independiente. A lo mejor no querían tanta independencia. Y me refiero a toda la clase política, tanto del Gobierno como la oposición”.

En cuanto a las injerencias que ha criticado por parte del Ejecutivo de Alberto Fabra, señala que “no las esperaba en la gestión, aunque sí en el plano informativo”.

La ex directora general asegura que su gestión habría llevado por primera vez en 24

años a que RTVV diera beneficios por algunos recortes en complementos de personal la fusión de dos canales y el ajuste del coste de la parrilla. Sobre lo que ocurrió antes y generó el déficit, lo atribuye a que la empresa se gestionaba con criterios políticos. “No aprobaban un presupuesto anual acorde a lo que se gastaba, porque se tomaban decisiones desde fuera de la empresa y los directores generales sólo se dedicaban a ejecutarlas”.

Coste del cierre

Por otra parte, el vicepresidente del Gobierno valenciano, José Ciscar, dijo ayer que el coste de readmitir los trabajadores del ERE de RTVV sería de 114 millones de euros (74 millones en nóminas y 40 en gastos de funcionamiento) y que el coste de cerrar RTVV ascenderá a unos 70 millones de euros.

Mor una tele

Sembla com si la irada bravata (demagògica i falaç) de Fabra s'hagués pensat en algun despatx de publicitaris com a mecanisme per augmentar l'audiència de Canal 9. Una cadena que no mirava ningú, que, a poc a poc i amb persistència demolidora, havia estat arraconada de l'imaginari cultural valencià, una cadena que va començar amb afany de normalització i dinamització social i que, de seguida, va hostatjar infames mostres de la més absurda caspa espanyolista, aquesta cadena que estava condemnada al martiri mediàtic, ara que es tanca, justament ara, aconsegueix uns índexs que feia segles que no tenia.

No ha estat cap maniobra del PP, per descomptat, un partit a qui no deu fer cap gràcia que ara Canal 9 –i per uns brevíssims instants dignes– es converteixi en una mena de televisió al servei de les cau-

Ara que es tanca aconsegueix uns índexs que feia segles que no tenia

ses justes i de la coherència informativa, una televisió on es pugui expressar qui vulgui sense xantatges ni coercions. On no cal enfocar el perfil més adequat de qui mana sinó la silueta estricta de la veritat. On no és necessari pagar unes quantitats desorbitades perquè el líder Camps surti en directe des de l'Amazònia, sinó que n'hi ha prou a baixar al carrer i preguntar als ciutadans sobre les seves inquietuds. L'audiència de Canal 9 puja per dues raons: la primera, perquè no costava gaire; la segona, perquè la gent observa com es pot fer un producte d'immediatesa i de qualitat sense haver d'obeir les ordres, les indicacions ni el comissariat de qui utilitza eines públiques per a un innoble i pernicios benefici polític. I s'hi apunta. Perquè percep la necessitat d'aquest treball fet des de la voluntat de servei i l'honestedat.

Fins aquí, la bona notícia de la revolta dels periodistes, entestats no solament a conservar la feina sinó a fer que sigui important i no pas decorativa, incisiva i no pas laudatòria. Però, ¿fins on arribarà la plantada? ¿Hi haurà "un poble alçat" com reclamava un treballador de Canal 9 en l'especial contra el tancament? ¿O és que més aviat tot acabarà com el rosari de l'aurora, amb una traca final potser premonitòria d'altres finals més subtils però tan tràgics com el valencià?

La sombra política que acabó con Canal Nou

A fondo

Luis María Mirón

Profesor de Empresa Informativa

La muerte de cualquier medio de comunicación siempre es una noticia triste. En este caso, además, un número importante de profesionales pierden su empleo en un momento

nada fácil. Pero el cierre de Canal 9, Nou en su nueva marca, no ha sido una sorpresa para nadie, ni para los trabajadores del ente ni para los ciudadanos. Estábamos avisados: si el ERE no se aprobaba el canal se cerraba. Ahora ya ha comenzado la búsqueda de culpables y el intento por depurar responsabilidades. La lista es larga, porque desde que se montó este medio, hace 24 años, el amiguismo fue siempre su común denominador.

Sobrevolando por encima de la lista de culpables parece claro que es muy difícil que una empresa de comunicación pública pueda funcionar cuando depende del poder político. No suelen marchar bien las empresas informativas cuyos representantes en el consejo de administración están elegidos por los políticos, a su servicio y donde las decisiones que se toman salen disparadas con "pólvora del Rey". Al menos, así se pone de manifiesto en el caso del canal valenciano, donde el déficit anual se cubría con unos presupuestos públicos de la Generalitat y donde no existía coto al gasto. Es cierto que en los últimos años se había tratado de poner freno al gasto, pero sólo el concepto empresarial de Canal 9 hacía difícil que los ingresos pudieran cubrir a los gastos. La

acumulación de déficit representaba ya una deuda de casi 1.300 millones de euros.

La organización de Canal 9 como empresa informativa también tenía sus dificultades, pues su plantilla era tan abultada como innecesaria. Un número importante de personas procedían de raras recomendaciones políticas, donde por encima de cualquier consideración primaba el partidismo del momento. El núcleo duro de profesionales con que contó el ente público era inmejorable, sin embargo, el periodismo se suele llevar mal con el poder, porque busca ser el contrapoder. Una realidad que es un *canto de sirenas* en un medio público. Ahora sólo cabe esperar que los políticos tomen medidas rápidas que eviten guerras entre compañeros y limiten el daño.

Canal 9 triplica l'audiència amb la revolta de la plantilla

ALBERT CASTELLVÍ ROCA

BARCELONA. Canal 9 va aconseguir dimecres una quota de pantalla mitjana del 9,4%, una dada que, segons diversos mitjans valencians, no aconseguia –en un dia entre setmana i sense cap transmissió d'algun esdeveniment d'especial transcendència– des de feia una dècada. Els espectadors, doncs, van fer costat als treballadors de Radiotelevisió Valenciana, que l'endemà de l'anunci del tancament de la corporació pública van rebel·lar-se i van prendre les regnes de la cadena oferint una programació especial per reivindicar el seu paper.

Des de l'1 de gener, la mitjana d'audiència del canal era del 4,1%, però en els dies feiners se situava aproximadament en un terç del seguiment que va aconseguir dimecres: dilluns s'havia quedat amb el 2,8%, dimarts amb el 3,4% i dimecres de la setmana passada havia fet un 3,2%. Aquestes xifres convertien la cadena en la sisena o setena més vista de cada dia al País Valencià, mentre que abans-d'ahir va enfilarse fins al tercer lloc, només per darrere d'Antena 3 i Telecinco.

El programa més vist dimecres al País Valencià va ser el debat sobre la situació del canal que van organitzar els treballadors amb represen-

tants de tots els partits de l'arc parlamentari, que es va emetre entre les 22.00 h i les 23.00 h, i va aconseguir 322.000 espectadors i un 13,7% de *share*. Això el va convertir en el programa de Canal 9 més vist de tota aquesta temporada, i en el primer d'aquesta setmana que aconseguix entrar al rànquing dels 25 més vistos del seu dia d'emissió. De fet, des de dijous passat el més ben situat havia estat el capítol de diumenge de *L'alqueria blanca*, la sèrie més emblemàtica de la cadena, que s'havia situat al vuitè lloc del rànquing amb 311.000 seguidors.

Per la seva banda, els informatius –en què els treballadors van oblidar-se de les pressions a què estaven acostumats i van explicar, per exemple, que el deute de Canal 9 ha crescut enormement des que governa el PP, que un exdirectiu de la cadena està imputat en el cas Gürtel i

El debat polític organitzat pels treballadors va ser l'espai més vist del dia. RTVV

que el grup parlamentari popular està “ple d'imputats”- també van veure com creixia el suport dels espectadors. L'edició del vespre va fer el millor resultat de la temporada, i el segon de tot el 2013, amb 260.000 espectadors i un 13,6% de *share*, unes dades sorprenents tenint en compte que la mitjana del programa des de l'1 de setembre és de 96.000 seguidors. L'espai, a més, va col·locar-se en el vuitè lloc del rànquing del dia.

Al migdia, *Notícies 9* havia tingut 191.000 espectadors i un 13,8% de quota, de manera que es va situar clarament per sobre de la seva mitjana de la temporada, que és de 134.000 seguidors. L'informatiu matinal *Bon dia* va fer rècord de la temporada amb 28.000 espectadors, mentre que l'especial de la tarda sobre el tancament del canal va reunir 176.000 persones. —

EL TANCAMENT DE CANAL 9

Pla d'extermini contra el català

Feia anys i panys que Canal 9 i tota la Radiotelevisió Valenciana eren un enemic a batre pels moviments socials, les organitzacions d'esquerres polítiques i sindicals, per qui defensava la llengua catalana al País Valencià i per a qui no es doblegava a la versió oficial i única de la dreta regionalista espanyola. I avui som al carrer en defensa de la televisió pública. ¿Ens hem tornat bojos? Tenim motius per ser-hi, perquè els mitjans públics –i els públics en català, encara més– són imprescindibles per a la nostra llengua i la llibertat d'expressió. Fa goig veure Canal 9 obrint les finestres i deixant entrar l'aire; les treballadores i els treballadors en són ara els amos i hi expliquen tot el que el periodisme digne explica quan fa

periodisme i no esdevé només la veu dels seus amos corruptes. Amb el tancament de Canal 9 queda clar quin és el camí que la dreta espanyola ha pres respecte a la llengua catalana. Primer van prohibir la recepció del senyal de TV-3 adduint que era una tele de fora, i que ja n'hi havia una de pròpia que utilitzava la seva llengua que, és clar, no era catalana. Ara fan desaparèixer Canal 9. L'únic objectiu nacional i lingüístic de la dreta és l'extermini total i programat de la llengua catalana. Una altra mostra més de genocidi cultural.

**Jordi
Martí Font**

Professor.
Marçà

Lara cree inviable el modelo español de televisiones autonómicas

Canal 9 quizá debería haberse cerrado antes del ERE, asegura

Carlos Pizá SEVILLA.

José Manuel Lara, presidente del Grupo Planeta, aseguró ayer, tras ser preguntado por el cierre de Canal 9, que el modelo de televisiones autonómicas es imposible de rentabilizar “en comunidades de siete u ocho millones de habitantes, menos aún en Valencia”. El modelo de RTVV es “equivocado y ha acabado en la peor de las situaciones”, añadió.

En su opinión, la clausura del ente es consecuencia de que cada uno de los actores con responsabilidad “no midió bien sus fuerzas”. “Los sindicatos, evi-

286

MILLONES DE EUROS

Es la inversión publicitaria en televisión entre septiembre y octubre, un 3,3% más.

dentemente, defendían a las 1.000 personas despedidas, pero se tenían que haber dado cuenta de que la empresa era insostenible. A lo mejor hubiera sido mejor haberla cerrado de salida”, señaló el también presidente de Atresmedia. Aludía así a un cierre antes de presentar el ERE.

Lara, que dio una conferencia en la Cámara de Comercio de Sevilla como miembro del Consejo Español para la Competitividad, añadió que entre octubre y diciembre la publicidad en televisión creció un 3,3 por ciento, hasta 286 millones, por primera vez desde 2007. “Los anunciantes van 90 días por delante del consumidor”, apuntó para respaldar su mensaje de optimismo sobre la economía española.

BONDIA

ANTONI BASSAS

EDITOR

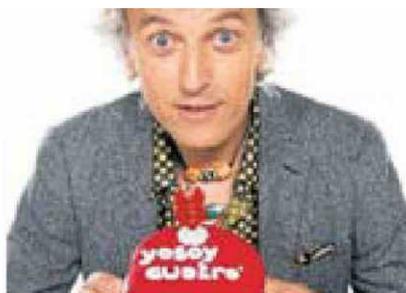
A TV3 no li passarà el mateix...

El consens social i polític sobre la necessitat de l'existència de TV3 allunya l'amenaça que repeteixi la sort del Canal 9. De moment, perquè no oblidem que la Televisió de Catalunya és una peça a abatre pels adversaris del país. TV3 també és l'objecte del desig d'interessos privats en el camp de la comunicació, que aquests dies no s'estan de posar televisions regionals altament manipulades a la mateixa llista que una tele nacional que gaudeix del respecte de la seva audiència. En aquest sentit, resulta estrany veure que CiU, PSC i PP, tan lluny en l'eix nacional, donen suport a l'externalització del departament comercial de TV3. Quina eficiència suposa? I qui hi guanyarà? No és moment per debilitar la nostra televisió pública.

Els presentadors celebren el 8è aniversari de Cuatro

Cuatro va complir ahir vuit anys des de la seva emissió inaugural, que va tenir lloc el 7 de novembre del 2005. Per això, ha posat en marxa la campanya *Yo soy Cuatro*, consistent en una sèrie de vídeos breus que s'emetràn durant les pauses publicitàries i en què els presentadors de la cadena bufaran espelmes.

COMUNICACIÓ

Mor Francina Boris, històrica veu de la ràdio

Francina Boris, la primera veu que es va sentir per Ràdio Girona, el 1933, va morir ahir als 98 anys. Defensora de la terra i de la llengua, va dirigir i presentar durant 64 anys el programa sardanista *Nostra dansa*. Va rebre la Creu de Sant Jordi, la medalla Francesc Macià, el Premi Nacional de Cultura Popular, la medalla al mèrit sardanista i el reconeixement de l'Obra del Ballet Popular, entre molts altres guardons. ■ J.G.